

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ : **Ι. Π. ΚΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ**

✿ **ΓΡΑΦΕΙΟΝ :** 'Οδός Νομισματοκοπείου, ἀριθ. 7. ✿

(Κάτωθεν τῶν γραφείων τῆς ΕΣΤΙΑΣ καὶ παρὰ τὰ Ὑπουργεῖα Οἰκονομικῶν καὶ Ναυτικῶν)

ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. 14.

'Αθήναι, 1 Ἰουνίου 1901.

Ἐκδίδεται τὴν 1, 11 καὶ 21 ἐκάστου μηνός

πρὸς τὸ παρόν, ἤτοι ἐκάστην 1ην, 11την,
καὶ 21την, προσεχῶς δὲ πεπραχίς.
Ἡ τιμὴ τῆς συνδρομῆς μένει ἡ αὐτὴ.
Ἡ τιμὴ ἐκάστου φύλλου ὀρίζεται ἤδη

εἰς λεπτὰ 50.

ΤΟ "ΜΟΥΣΕΙΟΝ"

Ἀπὸ σήμερον θὰ ἐκδίδεται **Εἰκοσα-
σέλιδον**, ἀξαναμένων τῶν σελίδων αὐ-
τοῦ κατὰ **Τέσσαρας**, τρεῖς τοῦ μηνός

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ὁ τελευταῖος Αὐτοκράτωρ τῶν Ἑλλήνων.

Ἐκάστον φύλλον, λεπτὰ 50.

Εὔρισκεται εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις Κιόσκια, καὶ εἰς τὰ μεγάλα Βιβλιοπωλεῖα.

ALFRED DE MUSSET

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΜΟΥ

Παράφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Μιά κόρη εἶδατε δροσολουμένη
εἰς τοῦ Φαλήρου τὸ περιγιάλι,
μιὰ σὰν νεράιδα ροδοπλασμένη,
πάντα μὲ πρόσωπο χαρωπὸ
γεμάτη χάραϊς, γεμάτη κάλλη;
εἶνε ἐκείνη ποῦ ἀγαπῶ.

Πόσα δὲν ἔγραψα γι' αὐτὴν τραγούδια
καὶ πόσους ἔβαλα εἰς τὸ σπινθῆρα
πόσα δὲν ἔκοψα γι' αὐτὴν λουλούδια
κι' ἔξω ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς μὲς τὸ σκοτάδι!
θαρρεῖς πῶς ἔλειψα μιὰ νυχτιὰ
πρὶν πάρω μιὰ τῆς γλυκεῖα ματιά;

Εἶνε δική μου, δική μου μόνον
τὰ μαῦρα φρύδια τῆς κι' αὐτὰ δικά μου
τ' ἀφράτο σῶμά τῆς, π' ὅταν σιμώνω,
βλέπω ὀλοζώντανη λὲς τὴ χαρά μου,
τὰ ξεπλεκὰ τῆς μαῦρα μαλλιά
ποῦναι πορφύρα λὲς Βασιλιά.

Καὶ ὁ χιονάτος τῆς λαιμὸς ποῦ γέρνει
γλυκὰ ὁ ὕπνος σὰν τὴν κοιμίζη,
ὅ,τι μαζὺ τῆς ἐκείνη φέρνει
ὅ,τι τὴν τόση τῆς χάρι στολίζει,
τ' ὥρα το πόδι τῆς τὸ τορνετὸ
δικά μου ὅλα κι' αὐτὰ κι' αὐτό.

Ὅταν τὰ μάτια τῆς γλυκοκυτάζουν
μέσα ἀπ' τὸ βέλο τῆς, θέλω ἐμένα
ὦ, μιὰ τὴν πίστιν μου νὰ κρυφοσφάζουν,
γιατὶ ἂν κυτάξουνε ἄλλον κανένα
μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους, μὲ μιὰς
ἀμέσως γίνομαι γι' αὐτὸν φονιάς!

Πόσο εἶν' ὡμορφὴ καὶ ξαπλωμένη
στὸ κρεββατάκι τῆς σὰν ἡσυχάζη
κάτασπρη, ἀστόλιστη, ξεγυμνωμένη
καὶ σὰν τὸ φεῖδι σὰν μ' ἀγκαλιάζη
καὶ μ' ἕνα φίλημα λύσσης ζητεῖ
αἰώνια δίπλα τῆς νὰ μὲ κρατῇ

Πόσο εἶν' ὡμορφὴ καὶ ὅ,τι χαρὰ τῆς
ὅταν ξυπνήη καὶ μὲ τραγούδια
λέγη τοὺς πόθους τῆς, τὰ ὄνειρά τῆς
κι' ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς τὰ δὴ λουλούδια
ζητοῦν νὰ φύγουνε ὅταν μὲ νάζη
τὰ δὴ γοβάκια τῆς ἐκείνη βάζη

Ἐμπρός, καρδιά μου, σὺ σκλαβωμένη
τραγουῖα ὡμορφα γιὰ κείνη ψάλε
βραδιά εἶνε ἀπόψε λὲς μαγεμένη
τῆς τόσαις χάραϊς τῆς τραγούδα πάλε
κάνε νὰ σκάσουν ὅσοι γυρεύουν
ἀπ' τὴν ἀγάπην τῆς καὶ μὲ ζηλεύουν

Ὁ θάνατος

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΡΙΤΗΣ^(*)

Εἶναι πολλὰ χρόνια ἀφόντας ἔγινε ἡ ἱστο-
ρία, ποῦ θὰ σὰς διηγηθῶ. Ὁ Μικρὸς Κριτῆς
σήμερα εἶναι γέρος μὲ παιδιὰ καὶ μ' ἀγγόνια,
καὶ μὲ διγγονα, ἂν καὶ ἡ Μοῖρα δὲν τὸν ἀξίωσε
νὰ χαϊδέψῃ δικό του παιδί. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα
εἶναι. Τὰ παιδιὰ, τ' ἀγγόνια καὶ τὰ διγγόνια,
εἶναι τοῦ ἀδερφοῦ του, μικροτέρου του κατὰ τὴν
ἡλικίαν· σὰν καὶ δικά του εἶναι.

Ὁ Μικρὸς Κριτῆς Σπῦρος λεγόμενος, εἶταν
καὶ δὲν εἶταν δέκα χρονῶν, ὅταν γιὰ πρώτη
φορὰ, ἀκολουθώντας τὸ ἀναγκαῖο ἔθιμο τῆς
Πατρίδος του, ξεκίνησε γιὰ τὴν Ξενιτειὰ τὴν
Κίρκη αὐτοῦ τοῦ Ἑπειρωτικοῦ κόσμου. Ὁ πα-
τέρας του, ὁ κυρ-Χρῆστος, ἀλλὰ Κριτῆς λεγόμε-
νος ἀπ' ὅλη τὴν ἐπαρχία, γιατί εἶταν πραγμα-
τικῶς ὁ δικαστῆς τῆς, τὸν συνόδεψε ὡς τὰ
Γιάνναινα. Τὴν ὥρα τοῦ ξεχωρισμοῦ, ποῦ ὁ
Ρόβας Καρβανάρης εἶχε ἔτοιμα τὰ μουλάρια
του καὶ τ' ἀλογά του, καὶ φώναζε σὰν ἄλλος
δήμιος «Τὸ καρβάνι εἶν' ἔτοιμο»!!! ὅλοι οἱ συγ-
γενεῖδες, ποῦ παρακολουθοῦσαν τοὺς Ξενιτεμένους
τούς, τοὺς ξεμονάχεψαν καὶ τοὺς ἔλεγαν τὰ
ὑστερα λόγια τοῦ ξεχωρισμοῦ. Εἶταν καμμιὰ εἰ-
κοσαριὰ οἱ Ξενιτεμένοι. Ἄλλος εἶχε μάνα, ἄλλος
πατέρα, ἄλλος θεῖο ἢ θειά, καὶ ἄλλος μεγαλύ-
τερο ἀδερφό ἢ ἀδερφή. Τὶ μικρὴ ὥρα, ἡ ὥρα τοῦ
ξεχωρισμοῦ! ὅλο τὸ αἶμα μαζόνεται στὴν καρ-
διά, τὸ πρόσωπο σκυθρωπάζει, καὶ τὰ μάτια
βουρκώνουν ἀπὸ δάκρυα.

«Κι' ὁ ζωντανὸς ξεχωρισμὸς παρηγοριά δὲν ἔχει»

Λέγει τὸ ἡπειρωτικὸ τραγούδι. Ἀλήθεια δὲν
ἔχει παρηγοριά ὁ ζωντανὸς ὁ ξεχωρισμὸς! Χάνει
ἀπὸ τὰ μάτια του ἕναν ἄνθρωπο ζωντανό, κι'
ἐκεῖνος, ποῦ φεύγει καὶ πάει, κι' ἐκεῖνος ποῦ
μένει πίσω, καὶ δὲ χάνει ἕναν πεθαμένο.

Ὁ Καρβανάρης ὁ Ρόβας ἔσχιζε ἀπὸ τὴ
μιὰ τὴν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τὴν πλατύχωρη
αὐλὴ τοῦ χανιοῦ, κι' ἔλεγε:—Τελειώσατε γλή-
γορα! πέρασε ἡ ὥρα. Πῶς περνοῦν γλήγορα οἱ
ὥρες τοῦ ξεχωρισμοῦ! οἱ καρδιὲς χτυποῦσαν
δυνατώτερα, τὰ μάτια δάκρυζαν καὶ κάπου κάπου
ἀκούονταν καὶ ξεφωνητὸ μάνας ἢ ἀδερφῆς. Πῶς
περνοῦν γλήγορα οἱ ὥρες τοῦ ξεχωρισμοῦ! Καὶ
φτερά ἂν εἶχαν, δὲν θὰ περνοῦσαν, καὶ δὲν θὰ
φευγαν γληγορώτερα!

Τέλος ὁ Καρβανάρης ὁ Ρόβας καβαλῆκεψε
ἕνα χρυσοκάπουλο μουλάρει καὶ, χτυπώντας το
μὲ τοὺς φτεριστήρες του, πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ
τὴν ὀρθάνοιχτη θύρα τοῦ χανιοῦ, σὰν ἀστραπή.
«Ὁλοι οἱ Ξενιτεμένοι ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλή-
θηκαν μὲ τοὺς δικούς τους καὶ καβαλῆκεψαν κι'
αὐτοὶ μὲ μάτια θολωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ
πόνου τῆς πατρίδας, τοῦ σπιτιοῦ, καὶ τῶν δι-

(*) Ἀπὸ τὰ «Νέα Διηγήματα τῆς Ξενιτειᾶς».

κῶν τους, κι' ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους. Τὸ
«ἔχετε γειά» κι' «ὦρα καλὴν» καὶ «καλὴ ἀντά-
μωση νὰ δώσῃ ὁ Θεός!» διασταυρόνονταν ἀπ'
ἔδω κι' ἀπέκει. Μιὰ μάνα, πικρόμανα ἔστησε
μυρολόγη:

« Ἀνάθεμά σε Ξενιτειὰ καὶ τρισανάθεμά σε,
Ποῦ μου κρατᾷς τὸν ἄνδρα μου ἀκέρεια δέκα χρόνια,
Κι' ἐφέτος μ' ἀποπλάνεψες, παίρνεις καὶ τὸ παιδί
μου! ...»

Τὴν ὥρα, ποῦ ὁ Σπῦρος δρασκελοῦσε τὴ θύρα
τοῦ χανιοῦ, τοῦ φώναζε ὁ πατέρας του, μὲ παρα-
πονετικὴ φωνή:

— Σπῦρό μου, στάσου, νὰ σοῦ εἰπῶ δύο λό-
για ἀκόμα...

Ὁ Σπῦρος σταμάτησε τὸ μουλάρει κι' ὁ κυρ
Χρῆστος, μαραμένος ἀπὸ τὸν πόνου τοῦ ξεχωρι-
σμοῦ τοῦ πρώτου παιδιοῦ του, καὶ τοῦ πιὸ ἀγα-
πημένου ἀπ' ὅλα, τοῦ λέγει:

— Παιδί μου! Ἄμα σκαπετήσης τὸ Μέ-
τσοβο εἶσαι ἢ δὲν εἶσαι παιδί μου εἶναι τὸ
ἴδιο. Δὲ σὲ ξέρει κανένας. Ἀλλὰ σὺ νὰ μὴ λη-
σμονήσης ποτε ὅτι εἶσαι παιδί μου. Μακρὰ
ἀπὸ φέμα, κλεψιά, φονικὸ καὶ ξένη γυναῖκα!
Καὶ στὸ βάθος τῆς θάλασσας κι' ἂν βρεθῆς νὰ
μὴ χάσης τὴν ἐλπίδα σου ἀπὸ τὸν Θεό! Καὶ βα-
σιλιὰς ἂν γίνης, νὰ μὴ λησμονήσης τὴν πατρίδα
σου. Τάκουσε παιδί μου!

— Τάκουσε πατέρα μου!

— Ὦρα σου καλὴ τώρα! Ὁ Θεὸς καὶ ἡ εὐχὴ
μου μαζί σου!

Τὸ παιδί χτύπησε τὸ μουλάρει του γιὰ νὰ
φτάσῃ τὸ ξεμακρυσμένο καρβάνι, κι' ὁ πατέρας
σφιτάστηκε στὸ πεζούλι τοῦ χανιοῦ, κι' ἄρχι-
σαν νὰ τρέχουν τὰ μάτια του, σὰ βρύσες.

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ὁ κύρ-Χρῆστος βρισκον-
ταν στὸ χωριὸ του καὶ δικάζε τοὺς πατριώτες
του, ποῦ ἔτρεχαν σ' αὐτὸν νὰ βροῦν τὸ δικί-
ο τους, κι' ὁ Σπῦρος εἶχε σκαπετήσει τὸ Μέτσοβο
κι' ὅσους ἀπαντοῦσε στὸ δρόμο, κανένα δὲν γνώ-
ριζε, κι' οὔτε τὸν γινώριζαν!

Τὸ καρβάνι τραβοῦσε γιὰ τὴν Πόλη, ὅλο τῆς
στεριάς. Εἵκοσι μέρες χρειάζονταν τότε νὰ
πάη κανεὶς ἀπὸ τὰ Γιάννενα στὴ Πόλη, ἂν δὲν
τύχαινε στὸ δρόμο κανένα ἐμπόδιο ἀπὸ Θεό,
ἀφεντιὰ, ἢ ἀδικιὰ. Εἶχαν περάσει δέκα μέρες
δρόμο πέρα ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη χωρὶς νὰ τοὺς
τρέξῃ κανένα κακὸ. Εἶταν ὅλοι ἀγαπημένοι, ὅλοι
μιὰ χαρὰ καὶ περνοῦσαν τὸν δρόμο τους τραγου-
δώντας καὶ κουβεντιάζοντας σὰν ἀδερφια. Ἐκείνη
τὴν ἡμέρα μπῆκε ὁ διάβολος στὴ μέση. Τοῦ
ἐνός ἀπὸ τὸ καρβάνι εἶχε πέσει ἡ σακούλα του
μὲ ὅ,τι χρήματα εἶχε, καὶ τὴν εἶχε βρεῖ ἕνας
ἄλλος, ἀπὸ τοὺς εἵκοσι συνταξιδιώτες, καὶ τοῦ
τὴν ἔδωκε, κρατώντας τὰ μισὰ γιὰ βρετικά. Ἐκεῖ-
νος, ποῦ εἶχε χάσει τὴ σακούλα γύρευε ἀκέριο
τὸ χρηματικὸ ποσό, ποῦ εἶχε μέσα, κι' ἐκεῖνος ποῦ
τὴν εἶχε βρεῖ δὲν τῶδινε, λέγοντας ὅτι εἶχε
δικαίωμα νὰ τοῦ βαστάξῃ, τὰ μισὰ γιὰ βρετικά,
κι' ἀπὸ λόγος ἐπὶ λόγος πιάστηκαν, κι' ἄρχισαν νὰ
χτυποῦνται στὰ γερά, φωνάζοντας: «βιό μου», ἔ-

νας καὶ «δικίό μου!» ὁ ἄλλος. Μπῆκαν οἱ ἄλλοι
νὰ τοὺς χωρίσουν, ἀλλὰ κι' αὐτοὶ χωρίστηκαν
σὲ δύο: ἄλλοι μὲ τὸν ἕναν κι' ἄλλοι μὲ τὸν
ἄλλο. Ἐκεῖνος ὅπου εἶχε βρεῖ τὴ σακούλα ἐπέ-
μενε νὰ βαστάξῃ τὰ μισὰ, λέγοντας:

— Δικαιοῦμαι νὰ βαστάξω τὰ μισὰ, διότι,
ἂν δὲν φανέρονται ὅτι ἦρα τὴ σακούλα, μπορούσα
νὰ τὰ φάω ὅλα τὰ χρήματα, ποῦ εἶχε μέσα.

Ἐκεῖνος πάλι, ποῦ τὴν εἶχε χάσει ἐπέμενε νὰ
τὰ ζητᾷ ὅλα λέγοντας:

— Δὲν δικαιοῦσαι νὰ μοῦ βαστάξῃς τὰ μισὰ,
διότι δὲν εἶμεστε ἀπ' ἄλλο καρβάνι σὺ κι' ἀπ'
ἄλλο ἐγώ, ἀλλ' εἶμεστε ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ καρ-
βάνι, κι' εἶμεστε συντρόφοι, κι' ὡς συντρόφοι
εἶμεστε ἀδερφια κι' ὑποχρεοῦμεστε ὁ ἕνας νὰ
βοηθᾷ τὸν ἄλλο, κι' ὄχι νὰ κερδίζουμε ὁ ἕνας
ἀπὸ τὸν ἄλλο. Φιλονεικῶντας - φιλονεικῶντας
ἔφτασαν σ' ἕνα χάνι, ἡσυχάσαν λίγο, ὅσο νὰ
φᾶν, κι' ἄρχισαν πάλι τὴν φιλονεικία. Ἐδῶσε
πῆρε ὁ Ρόβας, ὁ Καρβανάρης, νὰ τοὺς εἰρηγέψῃ,
ἀλλὰ δὲν μπόρεσε καὶ τὰ δύο τὰ μέρη εἶχαν
κάποιο δικίον, τὸ καθένα γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του. Ἡ
φιλονεικία κατάληξε στὰ χέρια, καὶ μέσα στὸ
μαλλοτράβηγμα, κάποιος εἶπε μὲ πόνου καρδιακό:

— Ἐ! καὶ νὰ ξεφύτρωνες, Θεέ μου, τὸν κρι-
τῆ μας, τὸν κύρ-Χρῆστο, ἐδῶ πέρα, ἀπὸ καμ-
μιὰ μεριά, πῶς θάφευγε ὁ τρισκατάρατος ἀπὸ
τὴ μέση μας, καὶ πῶς θὰ γένονταν ὅλα μέλι-
γάλα!

— Ἀχ! ποῦθε νὰ εἶταν καημένο, εἶπε ἕνας ἄλ-
λος τους — σὲ μιὰ στιγμή θὰ εἰρήνευαν τὰ
πάντα.

— Μοῦρθε μιὰ ἰδέα — εἶπε ἕνας ἄλλος... .

— Τί; — τὸν ρώτησε ἕνας τέταρτος.

— Τί; . . . Ἐχομε τὸ παιδί του ἐδῶ
πέρα . . .

— Καὶ σὰν τῶχομε;

— Νὰ τὸ βάλωμε στὴ θέση τοῦ πατέρα
του . . . κριτῆ.

— Μπρὲ ἀλήθεια! Νὰ τὸ βάλωμε κριτῆ. Ἄν
καὶ μικρὸ ἀκόμα, θὰ ξέρη νὰ εἰπῇ κάτι, ὡς παιδί
τοῦ κριτῆ μας.

— Σπῦρο! — φώναξε — Σπῦρο! Τί γί-
νεται ὁ Σπῦρος τοῦ κυρ-Χρήστου;

Ὁ Σπῦρος δὲν ἀκούονταν. Τὸν εἶχε καταβάλει
ὁ κόπος τοῦ δρόμου, καὶ ἅμα ἔφαγε ἀκούμπησε
στὸν τοῖχο κι' ἀποκοιμήθηκε, ἔχοντας προσκέφα-
λο τὸ δισάκι του, στρώμα τὴν ψάθα τὴ βελεν-
τζούλα του καὶ σκέπασμα τὴν κάππα του.

Ἡ πρότασις ν' ἀναθέσουν τὴν κρίση στὸ παιδί,
εἶχε γείνει δεχτὴ ἀπ' ὅλη τὴ συνοδεία.

— Ναι, ναι! — ἀκούονταν ἀνάμεσα στὲς κου-
βέντες τους — νὰ ζυπνήσωμε τὸ παιδί νὰ τοὺς
κρίνη. Εἶναι παιδί τοῦ πατέρα του . . .

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ καρβανιοῦ, ὁ Ρόβας, ἀκούον-
τας ὅτι ἤθελαν νὰ ζυπνήσουν τὸ παιδί γιὰ νὰ
κάμῃ τὴν κρίση, καὶ παίρνοντας τὸ πρᾶγμα γι'
ἀστείον, τοὺς εἶπε:

— Τί λόγια, ὦρέ, εἶν' αὐτὰ ποῦ λέτε; Ἀφῆ-
στε τὸ παιδί νὰ κοιμηθῇ. Τί ξέρει αὐτό;

— "Οχι! όχι!" — φώναξαν πολλοί — πρέπει να τὸ ξυπνήσωμε τὸ παιδί.

Δυὸ τρεῖς ἄρχισαν νὰ ξυπνοῦν τὸ παιδί, ποῦ κοιμῶνταν βαρῶν. Ἦγνος παιδιακίσιος, καὶ μάλιστα ὕστερα ἀπὸ δρόμο. Τοῦ φώναξαν καὶ τὸ τραβοῦσαν ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲ μπορούσαν νὰ τὸ ξυπνήσουν. Τέλος τοῦ ἔβαλαν ταμπάκο στὴ μύτη καὶ τὸ ξύπνησαν. Τὸ παιδί φτερνίστηκε, ἀνοίξε τὰ μάτια του, κύτταξε γύρω γύρω καὶ τὸ πῆρε τὸ παράπονο.

— Γιατί παραπονιέσαι, ὦρέ; — τοῦ εἶπε ὁ Ρόβας.

— Ἐβλεπα στὸν ὕπνο μου, ὅτι εἶμουν στὸ σπίτι μου μὲ τὸν πατέρα μου καὶ μὲ τ' ἀδέρφια μου. . . — Μάνα δὲν εἶχε. —

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἄρχισε νὰ κλαίη.

— Μπρὲ κριτὴ ποῦ σου τὸν διάλεξαν! — Εἶπε μόνος του ὁ Καρβανάρης.

— Ἐφέρε γιατί σὲ ξυπνήσαμε, Σπύρο; τοῦ εἶπε ἓνας ἀπὸ ἐκείνους ποῦ τὸν ξύπνησαν.

— Ποῦ νὰ τὸ ξέρω; εἶπε ὁ Σπύρος τρίβοντας τὰ μάτια του.

— Σὲ ξυπνήσαμε νὰ μᾶς κάμης τὴν κρίση τῆς φιλονεικίας.

Τὸ παιδί τὸν κύτταξε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Μπρὲ, τί σᾶς ἔφταιγε τὸ καμμένο καὶ τοῦ χαλάσατε τ' ὄνειρο, εἶπε ὁ Καρβανάρης. — Αἰντε, παιδί μου, κρίνε τους — εἶπε ὁ γεροντότερος ταξιδιώτης τοῦ καρβανιοῦ. — Γνωρίζεις τὴν αἰτία. Ἀπ' αὐτοῦ θὰ καταλάβωμε, ἂν θὰ γένης σὰν τὸν πατέρα σου.

Τὸ παιδί καλοκάησε σταυροπόδι, κι' εἶπε στοὺς μαλωμένους μὲ ὕφος ἀληθινοῦ κριτῆ:

— Ἐλάτε ἐδῶ!

Πῆγαν κι' οἱ δυὸ μπροστά του μὲ τὰ χέρια σταυρομένα.

— Ἐφέρε ποῦ εἴμαστε; — τοὺς ρώτησε σοβαρά.

Ὁ Καρβανάρης ἀνοίξε τὰ μάτια του προσέχοντας ν' ἀκούσῃ καλύτερα. Οἱ μαλλωμένοι δὲ μιλοῦσαν.

— Νὰ σᾶς εἰπῶ ποῦ εἴμαστε. Εἴμαστε, κακορρίζικοι, δέκα μέρες μακρὰ ἀπὸ τὸ χωριό μας εἴμαστε ξένοι παντάζενοι! Δὲ μᾶς γνωρίζει κανένας ἐδῶ γύρω! Ἡ Ξενιτεία μᾶς ἀδερφώνει ὅλους. . .

Ὁ Καρβανάρης ἄρχισε ν' ἀποράη μὲ τὴ νοημοσύνη τοῦ μικροῦ κριτῆ καὶ νὰ λέγῃ μέσα του:

— Μπρὲ τὸ παλιόπαιδο! Αὐτὸ εἶνε σοφό!

— Θέλετε νὰ σᾶς κάμω τὴν κρίση; — τοὺς ρώτησε σοβαρὰ-σοβαρὰ.

— Θέλομε! — τοῦ ἀπολογήθηκαν, — κι' ὅ,τι μᾶς πῆς θ' ἀκολουθήσωμε. Ἔτσι κάναμε καὶ μὲ τὸν πατέρα σου.

— Για νὰ σᾶς κάμω τὴν κρίση, πρέπει πρώτα ν' ἀγκαλιαστῆτε καὶ νὰ φιληθῆτε κι' ὕστερα νὰ σᾶς κρίνω.

Οἱ δύο μαλλωμένοι κύτταξαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο περίλυποι, σὰ νὰ ντρέπονταν νὰ κάμουν ἐκεῖνο ποῦ τοὺς ἔλεγε.

Οἱ ἄλλοι, βλέποντας τὸ δισταγμὸ τους, τοὺς φώναξαν:

— Κάνετε, ὦρέ, ὅπως σᾶς λέγει ὁ κριτὴς! Τί καμαρώνετε!

Οἱ μαλλωμένοι ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν κλαίοντας.

— Πηγαίνετε τώρα! — εἶπε τὸ παιδί — τελείωσε ἡ κρίση μου.

— Καὶ πῶς τελείωσε; — εἶπαν οἱ πολλοί, ὁ ἓνας κρατᾷει κι' ὁ ἄλλος ἔχει νὰ λάβῃ.

— Τελείωσε — εἶπε τὸ παιδί. — Ἡ διαφορὰ τους εἶταν τὸ μῖσος. Ἀφοῦ μπῆκε ἡ ἀγάπη ἀνάμεσά τους, τὸ μῖσος ἔφυγε καὶ τὸ δίκιο ἔρχεται μόνο του.

Καὶ πραγματικῶς ἐκεῖνος ποῦ βαστοῦσε τὰ τὰ μισὰ τὰ χρήματα, τᾶβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του καὶ τᾶδωσε στὸν ἄλλο ποῦ τὰ ζητοῦσε, λέγοντας:

— Πάρτα ἀδερφέ!

Κι' ἐκεῖνος ποῦ τὰ ζητοῦσε τᾶπολογήθηκε:

— "Οχι, ἀδερφέ, ὅλα! Βάστα τὰ βρετικά σου, Κράτα ὅσα θέλεις, κράτα τα κι' ὅλα. . .

— "Οχι! ὄχι, εἶναι δικό σου βιό — εἶπε ἐκεῖνος ποῦ τὰ εἶχε βρεῖ. — Μακρὰ ἀπὸ ἐμένα τὸ ἄδικο!

— Πάρτα, ὦρέ, — τοῦ φώναξαν οἱ ἄλλοι — ἀφοῦ σου τὰ δίνει ὁ ἄνθρωπος.

Τὰ πῆρε τότε ἐκεῖνος καὶ τὰ ἔβαλε στὴ σακούλα, καὶ ἀφοῦ τὴν ἔβαλε στὸν κόρφο του ξαναγκαλιάστηκε καὶ ξαναφιλήθηκε μὲ τὸν ἀντιθετό του.

— Εὐγε! εὐγε! — φώναξαν οἱ ἄλλοι — εἶσαι ἀληθινὸ παιδί τοῦ κύρ-Χρήστου! καὶ πῆγαν ὅλοι καὶ τὸ φίλησαν τὸ παιδί, καὶ τὸ εὐχίθησαν νὰ προκόψῃ.

Ὁ Καρβανάρης ὁ Ρόβας, ποῦ κοροῖδευε πρώτα τὸν μικρὸ κριτὴ, πῆγε καὶ τὸν ἀγκάλιασε κι' αὐτὸς καὶ τὸν φίλησε λέγοντάς του:

— Παιδί μου, νὰ μὲ χωρέσης. Ἐγὼ εἶμαι μεγάλος στὰ χρόνια καὶ σὺ στὸ νοῦ. Μιὰ μέρα θὰ γένης μεγάλος ἄνθρωπος!

Καὶ πραγματικῶς ἔζησε καὶ πρόκοψε, κι' ὅλοι οἱ συνταξιδιώτες του ἔγειναν ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ὑπηρετές του.

X. Χρηστοθεασίλης.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

Διὰ τὰ σφάλματα τῶν γυναικῶν, τῶν τέκνων, τῶν ὑπηρετῶν, τῶν ἀδυνάτων, τῶν πτωγῶν καὶ τῶν ἀμαθῶν πταίσουσιν οἱ σύζυγοι, οἱ γονεῖς, οἱ κύριοι, οἱ ἰσχυροί, οἱ πλούσιοι καὶ οἱ πεπαιδευμένοι.

*

Ἦσαν ὀλίγοι, πάρα πολὺ ὀλίγοι ἐξ ἡμέραι δι' ἓνα κόσμον. Ἴσως οὗτος εἶνε τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ μεγάλου ποιητοῦ.

*

Ἄν ὁ ἔρωξ εἶνε βάραθρον, ἴσως ὁ ἄκρος τοῦ βάραθρου μυχός εἶναι μία γωνία τοῦ οὐρανοῦ.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΥ ΓΑΜΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑ ΣΥΝΑΙΝΕΣΙΝ ΓΑΜΟΝ

Παράδοξά τινα ἔθιμα παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς.

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὁ Γάμος καθίσταται ἐμπόριον.

Προτιμώτερον εἶναι νὰ ἀπαχθῇ τις ἢ νὰ πωληθῇ. Προτιμώτερον νὰ γείνη ἔρμαιον ἀπαγωγέως κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀγρίου, παρὰ ἀντικείμενον συμφωνίας, ἐκ τῶν προτέρων ὀριοθεήσεως μεταξύ τῶν γονέων τῆς κόρης καὶ τοῦ μνηστῆρος. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι εἰς πλείστας χώρας (ἀνευ ὑπολογισμοῦ τῶν πεπολιτισμένων χωρῶν, ἐνθα συνηθέστατα ὁ γάμος εἶναι συμφέρον), τὴν σύζυγον μεταχειρίζονται ὡς οἰονδήποτε ἀντικείμενον δοσοληψίας. Δύο άτομα κάθηνται πρὸ τραπέζης ἐνώπιον ποτηρίων ζύθου. Οἱ εἰς, προσφέρει μίαν τιμὴν ὁ ἕτερος ζητεῖ πλειότερα. Εἰς κάθε νέαν ἀξίωσιν, καὶ νέον ποτήριον ζύθου κενοῦται. Ἡ συζήτησις παρατείνεται. τὰ πλήρη ποτήρια διαδέχονται ἀπαύστως τὰ κενά, καὶ οὕτω οἱ δύο ἄνδρες ἐλεεινὰ μεθυσμένοι κυλίνονται ὑπὸ τὴν τράπεζαν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διαπραγματεύονται οἱ γάμοι ἐν Σιδηρία, οὕτω πως συμφωνοῦν, ὁ μέλων γαμβρός μετὰ τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ.

Δὲν ὑπάρχει λαὸς ἐμπορικώτερος τῶν Σινῶν. Οὗτοι μόνον τὸν διὰ χρημάτων γάμον συνάπτουν. Ὁ νέος οὐδ' ὄλωσ γινώριζει τὴν νέαν, ἢν τῷ προορίζουν. Οἱ γονεῖς, μετὰ πολλὰς διαπραγματεύσεις καὶ συζητήσεις, συμφωνοῦν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ ποσὸν τῶν Γάελ, ἅτινα θὰ μετρηθῶσιν. Ἡ ἡμέρα τῶν γάμων φθάνει ἢ νύμφη στολίζεται μὲ τὸ λαμπρότερον μετάξινον φόρεμά της, κεντημένον μὲ χρυσὸν καὶ ἄργυρον, περιπλέκει πολυτίμους λίθους, καὶ τεχνητὰ ἄνθη εἰς τοὺς βοστρύχους τῆς κόμης της, ψιμμυθιοὶ τὰς παρειάς της, κοκκινίζει διὰ βαφῶν ἐρυθρὰς καὶ μελαίνης, τὰ χεῖλη καὶ τὰς ὀφρῦς της καὶ τέλος πλημμυρεῖ διὰ μόσχου τὰ ἐνδύματά της. Πρὸ τῆς πατρικῆς οἰκίας, ἴσταται φορετὸν χρώματος ἐρυθροῦ, πεποικιλμένον διὰ χρυσῶν εἰκονογραφιῶν, καὶ φερόμενον ὑπὸ ὑπηρετῶν μὲ ἀμφιέσεις ζωηροτάτου κιτρίνου χρώματος. Μουσικοὶ περικυκλοῦσι τὸ φορετὸν, φυσῶντες αὐλοῦς, ἐκβάλλοντες ὀξεῖς ἤχους, κινῶντες κωδωνίσκους, καὶ ἐν μέσω ἐκκωφωτικοῦ θορύβου, κρούοντες τὰ ὀρειχάλκινα αὐτῶν κύμβαλα. Ἡ νύμφη ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ φο-

ρεῖου. Γέρων καὶ ἐμπιστος ὑμηρέτης, φέρων ἐνδυμα χρώματος πρασίνου, κιτρίνου, καὶ μέλανος. τὴν κλείει διὰ κλειθροῦ ἐντὸς τοῦ φορείου. Εἶτα ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του, ἐκκινεῖ ἢ συνοδία, ἀκολουθουμένη ὑπὸ πλήθους συγγενῶν καὶ φίλων περιβεβλημένων τὰ ἐορτάσια αὐτῶν ἐνδύματα. Τέλος φθάνουσι πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τοῦ μελλονύμφου ὅστις περιμένει εἰς τὸ κατώφλιον ἐν μέσω τῶν ὑπηρετῶν του. Λαμβάνει παρὰ τοῦ γέροντος ὑπηρετοῦ τὴν κλεῖδα τοῦ φορείου, ἀνοίγει τοῦτο, καὶ τὸ πρῶτον ἤδη βλέπει τὴν μέλλουσαν σύζυγον του. Ἄλλ' ἰδοῦ ἢ νύξ· φανοὶ ποικιλόχροοι ἀνάπτονται εἰς τὸ ἄκρον ἰνδοκαλάμων, καθ' ὃν δὲ χρόνον ἢ μελλόνυμφος, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ μνηστῆρος τῆς διέρχεται τὸ κατώφλιον τῆς συζυγικῆς ἐστίας, ἀνάπτεται πυροτέχνημα, σπεῖρον εἰς τὸ κενὸν βροχὴν φωτός, πρασίνου καὶ ζωηροῦ ἐρυθροῦ. Τὰ κύμβαλα πάλιν κρούονται μετὰ λύσης, οἱ αὐλοὶ ὠροῦνται, οἱ ὑπηρεταὶ καὶ προσκεκλημένοι χειροκροτοῦν. Εἰς δὲ τὸ σκότος τὸ ταρασσόμενον ὑπὸ τοῦ φωτός τῶν λαμπτήρων, καὶ αὐλακούμενον ἀπὸ τὰς καμπύλας, τὰς σχηματιζομένας ὑπὸ τῶν πυραύλων βλέπει τις ὄψεις κιτρίνας, ὠρομένας καὶ μορφαζούσας.

Τὰ αὐτὰ συμβαίνουσι καὶ εἰς τὴν Ἰάβαν, ἢ αὐτὴ μὲν παραχώδης πομπή, αἱ αὐταὶ ἐκκωφωτικαὶ μουσικαί, ἀλλ' εἰς περισσοτέραν δόσιν, θορύβου, χειρονομιῶν καὶ πολυτελείας, συνενουμένων μετὰ τοῦ ἐξόχου διακόσμου τῆς φύσεως, τὸν ὅποιον παρουσιάζει ἢ χώρα αὕτη τῶν Τροπικῶν. Εἰς παρομοίαν τελετὰς, πρῶτος ἔρχεται ὁμιλος αὐτοχθόνων ὀρχουμένων, κτυπῶντων τὰς χεῖρας, καὶ πληροῦντων τὸν ἀέρα ἀπὸ τοὺς βαθεῖς ἤχους τοῦ Γόγκ, ἐγχωρίου ὄργανου, τυμπάνων καὶ κυμβάλων. Εἶτα ἀκολουθεῖ, τὸ φορετὸν, οὐτινος ὑπέρεκειται κουβούκλιον, ἔστολισμένον μὲ φύλλα ἰνδοκαλάμου καὶ φοινίκων, ἐν ᾧ ἐπιβαίνουσι ὅτε μνηστῆρ καὶ ἢ μνηστή, ἢ τις παρεχωρήθη ὑπὸ τῆς οἰκογενείας της, λαβούσης ὡς ἀντάλλαγμα πλοῦσια ὑφάσματα, ἢ ράβδους χρυσᾶς, ἢ καρπούς δημητριακοῦς. Ὑπὸ τὰ πλοῦσια ἐρυθρομετάινα ἐνδύματα ἐξωραϊζόμενα ὑπὸ χρυσῶν κεντημάτων, ὑπὸ τὸ ἀλλόκοτον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς των, τὸ ἀπαστρόπτον καὶ πλήρες ἐκ πολυτίμων λίθων, οἱ δύο σύζυγοι, σοβαροὶ καὶ ἀκίνητοι, ὁμοιάζουν εἰδῶλα ὀρειχάλκινα, κατάφορτα μὲ κοσμήματα, περιδέραια, βραχιόλια καὶ πολυτίμους λίθους. Εἰς τὰς γωνίας τοῦ φορείου τέσσαρες ἄνδρες μὲ ἐσωκάρδιον καὶ πανταλόνιον κίτρινον, ζῶντην κυανὴν καὶ λευκὴν κίδαριν ἐπὶ κεφαλῆς, φέρουσιν εἰς τὸ ἄκρον μακροῦ καλάμου ἀνθοδέσφας ἐκ φύλλων φοίνικος μὲ θυσάνους ἐκ κυανοῦ, λευκοῦ καὶ κιτρίνου χάρτου, καὶ ρίπτουσι

κατὰ διαλείμματα κραυγὴν ὄξεϊαν καὶ ἄρρυθ-
μον. Τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων ἀκο-
λουθεῖ ἀτάκτως μετὰ περιέργων, οὓς σύρει
τὸ θέαμα.

Ἐπιγραφικώτεροι εἶναι αἱ τελεταὶ τοῦ
Μαροκινῶ γάμου. Εἰς τὸ Μαρόκον ἡ κόρη
ἀνταλλάσσεται μετὰ καμήλους, πρόβατα, ἵπ-
πους καὶ ὄδηγεῖται εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ συ-
ζύγου κεκλεισμένη ἐντὸς καλάθου ἐκ λυγα-
ριᾶς, τεθειμένου ἐπὶ τῆς ῥάχεως ἵππου. Ἄμα
νυκτώσει, ἡ πομπὴ ἐκκινεῖ βραδυποροῦσα καὶ
συνοδευομένη ὑπὸ μουσικῆς ἀνακρουούσης
ἤχους μελαγχολικούς καὶ ἄσματα ἄτονα. Με-
γάλοι πυρσοί, κινούμενοι ὑπεράνω τοῦ ὄχλου
τοῦ συσσωρευμένου πρὸ τῶν σκηνῶν, φωτί-
ζοις τὰς λεπίδας τῶν ξιφῶν καὶ τοὺς με-
γάλους ἐρυθροὺς μανδύας τῶν ἵππέων, οἵτι-
νες καλπάζουσι εἰς τὰ πλευρὰ τῆς συνοδείας,
ἀμομακρυνόμενοι καὶ ἐπονακάμπτοντες καὶ
ἀκαταπαύστως πυροβολοῦντες. Τὸ θέαμα
τοῦτο ἐν τῇ σκοτίᾳ, τῇ ταρασσόμενη ὑπὸ
ἀναλαμπῶν καπνίζουσῶν καὶ ὑπερύψων, λαμ-
βάνει ὄψιν φαντασμαγορικὴν σχεδὸν διαβο-
λικήν.

Παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν λαῶν τῆς Ἀνατο-
λῆς ἡ ἀγορὰ τῆς γυναικὸς εἶναι πραγματικὴ.
Προσφέρουσι τιμὴν κατ' ἀναλογίαν τοῦ κάλ-
λους καὶ τῆς κοινωνικῆς τάξεώς της. Ἐν
ἄλλαις φυλαῖς τῆς Ἀνατολῆς, εὐρωπαϊκῆς
καταγωγῆς, ἡ ἀγορὰ αὕτη, ὡς ἄλλοῦ ἢ ἀπα-
γωγῆς, κατήχησε τύπος. Οὕτω εἰς τὸ Μαυ-
ροβούνιον, ὁ μνηστὴρ δίδει εἰς τοὺς γονεῖς
τῆς κόρης μικρὸν χρυσοῦν νόμισμα. Παρὰ
τοῖς Ἑλλησι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας δίδονται
μετάξιν ὑφάσματα, πλούσιοι τάπητες τῆς
Σμύρνης, ἀργυροὶ ναργιλέδες καὶ ἀνθοδοχεῖα.

Φαιδραὶ τελεταὶ

Ἐὰν ἐπιθυμῇ τις νὰ μάθῃ μέχρι ποίου
σημείου αἱ γαμήλια τελεταὶ, εὐρίσκονται εἰς
σχέσιν μετὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ βαθμὸν τοῦ
πολιτισμοῦ ἐκάστου ἔθνους. δύνανται νὰ ἴδῃ
ὅτι οἱ Ἰάπωνες μόνον παρέχουν πειστικώ-
τατον περὶ τούτου ἐπιχείρημα. Ἐν τῇ χώρᾳ
ταύτῃ ὅπου ἡ φύσις εἶνε φαιδρά, ἡ ζωὴ
εὐκόλος καὶ ἄνευ φροντίδων, ἡ τελετὴ τοῦ
γάμου, θεωρεῖται μᾶλλον ἑορτῆ, ἢ ἔναρξις
ὕποχρέωσεων. Τὰ πάντα ἐν αὐτῇ εἶναι εὐ-
θυμία, καὶ χαρίεντα.

Ὁ γάμος τελεῖται ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ συζύ-
γου. Εἰς εὐρὺ διαμέρισμα τῆς οἰκίας συνά-
ζουσι τὰς εἰκόνας τῶν θεῶν θεῶν συγκαταβα-
τικῶν, μὴ ἀπαιτούντων ἢ ἐλαχίστην λατρείαν.
Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡμέρας μεγαλοπρεπῆς συ-
νοδεία εἰσέρχεται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ παρασκευα-
σθὲν διαμέρισμα, ἐνθα προχωρεῖ ἡ νύμφη,
βεβαμμένη ἔχουσα τὸ μικρὸν τῆς πρόσωπον
διὰ ψιμυθίου ὑπερύψου, καὶ τοὺς δύο βο-

στύχους τῆς κόμης της, ὑπερθεῖν τῆς κεφα-
λῆς συνδεδεμένους διὰ μακρῶν καρφίδων.
Δύο μουσικῆς ἀκολουθοῦσιν. Εἶναι αὗται αἱ ἐπὶ
τιμῇ δεσποινίδες, ἐνδεδυμένοι μετὰ φορέματα ἐκ
μουσελίνης λεπτοτάτης καὶ φουσκωτῆς, πα-
ριστώσαι τὸ ἄρρεν καὶ θῆλυ τῆς χρυσαλίδος.
Ἄπαντες οἱ προσκεκλημένοι κάθονται κύκλῳ
εἰς ψάθας μετὰ τῶν νεονύμφων τούτων, γο-
νατιστῶν πλησίον ἀλλήλων. Ἡ μία τῶν μου-
σικῆς λαμβάνει δοχεῖον ἀμίστομον καὶ πληροῖ
αὐτὸ διὰ σακί. (ρακῆς) καὶ ἡ ἄλλη ὑψοῖ αὐτὸ
μέχρι τῶν χειλέων τῶν συζύγων, καὶ ἀλλη-
λοδιαδόχως δίδει αὐταῖς νὰ πίωσι. Τοῦτο ση-
μαίνει ὅτι ὀφείλουσι νὰ γευθῶσι, τὰς αὐτὰς
λύπας καὶ τὴν αὐτὴν χαρὰν διαρκούντος τοῦ
συζυγικοῦ βίου.

Πολὺ πλεον διασκεδαστικὴ εἶναι ἡ τελετὴ
τοῦ γάμου παρὰ τοῖς Πέρσαις. Ἡ νύμφη, ὀ-
δηγούμενη ὑπὸ τῶν γονέων της, ἴσταται εἰς
ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ γαμβροῦ.
Οὗτος προχωρεῖ εἰς συνάντησίν της, ῥίπτει
κατ' αὐτῆς, ἔλαις δυνάμει ἐν πορτοκάλι-
ον καὶ φεύγει δρομέως. Ὁρμοῦν εἰς κατα-
δίωξίν του, καὶ ἰδοὺ ὄλοι οἱ προσκεκλημένοι
τρέχοντες καὶ ἀσθμαίνοντες.

Τὸ Σέβας πρὸς τὴν γυναῖκα.

Εἴτε ἀπαγωγῆ, εἴτε ἀγορᾶ, τοιαύτη ὑπῆρξεν
ἡ ἀφετηρία τοῦ γάμου, εὐνόητον δὲ ὀπόσον
δρόμον ὀφείλομεν νὰ διατρέξωμεν ὅπως φθά-
σωμεν εἰς τὸ τέρμα, καὶ εὐρωμεν τὸν γάμον
οἶον τὸν ἐννοοῦμεν, ἐν ᾧ ἡ γυνὴ εἶνε ἐλευ-
θέρα νὰ δεχθῇ ἢ οὐ τὸν αἰτοῦντα αὐτὴν εἰς
γάμον.

Παρὰ τοῖς λαοῖς τοῦ Βορρᾶ, ἡ γυνὴ πάν-
τοτε ὑπῆρξεν ἀντικείμενον σεβασμοῦ. Ἐκεῖ
ἐγεννήθη τὸ πνεῦμα τοῦ ἵπποτισμοῦ. Κατὰ
τὸν Μεσαίωνα, ἐν ἀπάσῃ τῇ Σκανδιναυίᾳ, ἡ
κόρη, ἡ μέλλουσα νὰ ὑπανδρευθῇ, ἔφερε
κρεμαμένην διὰ λωρίδος εἰς τὸν λαιμόν της,
θήκην ξίφους. Ὁ νέος ὁ ἀγαπῶν αὐτὴν, ὅπως
τῇ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐθυμίαν τοῦ νὰ τὴν νυμ-
φευθῇ, ὀφείλει νὰ θέσῃ τὸ ξίφος του ἐν τῇ
θήκῃ ταύτῃ· ἡ νέα, κρατοῦσα τὸ ξίφος, εἶδεν
νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἐθεώρει τούτο ὡς ὄπλον,
στρατιώτου γενναίου, οὗτινος ἐδέχετο νὰ
γείνη σύζυγος. Τὸ ἔθιμον τοῦτο ἐξακολου-
θεῖ ὕφισταμένον εἰς τινα χωρία τῆς Φινλαν-
δίας. Ἐκάστη κόρη, εἰς ἡλικίαν γάμου εὐρι-
σκομένη, φέρει εἰς τὴν ζώνην της θήκην μα-
χαίρας, ὁ δὲ ἀγαπῶν αὐτὴν νέος ὀφείλει νὰ
θέσῃ ἐν ἐγχειρίδιον ἐν αὐτῇ. Οἱ Γαλάται εἶ-
χον ἀνυψώσει τὴν εὐγένειαν μέχρι τοῦ ση-
μείου τοῦ νὰ ἀφίνωσιν εἰς τὴν γυναῖκα τὴν
φροντίδα τοῦ νὰ φανερώσῃ ἐκείνη πρώτη τὴν
προτίμησίν της. Συμπόσιον εἰς τὴν οἰκίαν
τῆς νύμφης συνήθροισεν ἅπαντας τοὺς ὑπο-
ψηφίους γαμβρούς· εἰς τὸ τέλος τούτου, ἡ-
γεῖρετο αὕτη, κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα κύπελ-

λον, πλήρες οἴνου. Τοῦτο προσέφερεν εἰς τὸν
ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της. Ἡ παράδοσις ἀ-
ναφέρει, ὅτι ὁ Εὐξείνιος ἀρχηγὸς τῶν Φω-
καίων, φθάσας εἰς τὴν ὄχθην ἐνθα ἐπρόκειτο
νὰ ἰδρυθῇ ἡ Μασσαλία, ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν
τράπεζαν τοῦ Βασιλέως τῆς χώρας, καθ' ἣν
ἐποχὴν ἐπρόκειτο νὰ ὑπανδρευθῇ οὗτος τὴν
θυγατέρα τοῦ Γύπτιν, ἣτις καταθελχθεῖσα,
λέγεται ἀπὸ τὸ κάλλος καὶ τοὺς ἀριστοκρα-
τικούς τρόπους τοῦ ξένου, προσέφερεν αὐτῷ
τὸ κύπελλον, ἐνῶ πρὸ τινῶν ὠρῶν ἦτο δι'
αὐτὴν ἀγνωστός τις. Τοιαύτη ἡ περίφημος
σκηνή, ἣν συχνάκις οἱ ζωγράφοι ἀνεπαρέ-
στησαν.

Χριστιανικὸς Γάμος.

Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ὁ ἀνυψώσας τὴν
κοινωνικὴν θέσιν τῆς γυναικὸς· καὶ ἐξασφαλί-
ζων αὐτῇ τὴν ἀξιοπρέπειαν ἐν τῷ γάμῳ.

Δὲν προτιθέμεθα νὰ περιγράψωμεν τὸν
χριστιανικὸν γάμον, οὗτινος αἱ ἀρχαὶ παντοῦ
εἰσὶν αἱ αὐταί. Τὸ μόνον ἀξιοσημείωτον εἶ-
ναι, ὅτι κάθε λαὸς παραιοῦ γαμοῦ καὶ ἰδιαίτερα
ἔθιμα.

Ἐν Ρωσσίᾳ, εἰς τὰς ἐπαρχίας, ὁ ἱερεὺς,
ἰστάμενος ἔμπροσθεν τοῦ ἱεροῦ, θέτει ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς τῶν νεονύμφων στέφανα ἐκ φύλλων
εἶτα τῷ κομίζουσι κύπελλον οἴνου, ἐξ' οὗ
γεύομενος πρῶτος προσφέρει εἶτα εἰς τοὺς
συζύγους. Οὗτοι πίνοντες τὸ περιεχόμενον
συντρίβουσι τὸ κύπελλον. Τότε αἱ γυναῖκες
τοὺς ῥαντίζουσι μετὰ σπόρους λίνου, καὶ κανά-
βειως. Τέλος ἡ νύμφη ἀνέρχεται ἐπὶ ἐλκῆρου
φωτιζομένου ἀπὸ ἑξ ἑξ ἄδων, ὁ δὲ σύζυγος
τὴν ἀκολουθεῖ ἔφιππος.

Ἴδου καὶ ἕτερον ἔθιμον παλαιὸν μὲν ἀλλὰ
καὶ νῦν ἐν χρήσει:

Πρὸ τῆς τελετῆς, ὁ πατὴρ τῆς νύμφης
ἐπληροῖ τὴν θυγατέρα του καὶ τὴν ἐφιλο-
δώρει κτύπους διὰ μαστιγίου, λέγων: «*Κόρη
μου εἶναι ἡ τελευταία τιμωρία, ἢ σοὶ κάμνω·
εἰς τὸ ἐξῆς ὁ σύζυγός σου θὰ σὲ τιμωρῇ*». Αἱ
σπονδαὶ τοῦ οἴνου, περὶ τῶν ἀνωτέρω ὁ λό-
γος ἀπαντῶνται καὶ παρὰ τῆς Ἀρμενίας.
Φίλοι τοῦ θορύβου εἶναι ἐπίσης καὶ οἱ γεί-
τονές των οἱ Γεωργιανοί. Ἄλλ' ὀπόσον γρα-
φικὴ καὶ παράξενος τελετὴ ἡ τοῦ Γεωργια-
νοῦ γάμου εἰς τὸν Καύκασον! Ὁ μελλονύμ-
φος φθάνει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μνηστῆς του,
συνοδευόμενος ὑπὸ πλῆθους συγγενῶν, φί-
λων, αἰοιδῶν καὶ μουσικῶν· ἅπαν τούτο τὸ
πλῆθος τοποθετεῖται ὑπὸ τὸν ἐξώστην τῆς
οἰκίας, ἐν ᾧ χρόνῳ φέρονται ὑπὸ τῶν φίλων
τὰ συνήθη δῶρα ἢ τοῖς ἐνδύματα οἰοῦνται,
τάπητες καὶ κοσμήματα. Μεταξὺ τῶν δώρων
τούτων προεξάρχουσι δύο ἄρτοι ἐκ ζακχά-
ρεως ἐστολισμένοι διὰ κυανῶν ταινιῶν. Ὁ
εἰς διαμοιράζεται μετὰ τῶν γονέων τῆς
νύμφης καὶ τοῦ ἱερέως. Ἀφοῦ δὲ κόψωσιν εἰς
τεμάχια ἑτέρους λευκοὺς ἄρτους, τοὺς τρώ-

γοὺσι πάραυτα οἱ παρευρισκόμενοι, καὶ τοῦτο
εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἀφθονίας, ἣτις ὀφεί-
λει νὰ βασιλεύῃ εἰς τὸ νέον οἰκοκυριό. Τότε
εἰσέρχεται καὶ ὁ γαμβρὸς εἰς τὸ διαμέρισμα,
ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ κουμπάρου, καὶ ἀνέρ-
χεται εἰς τὸ ἀνάβαθρον τὸ δι' αὐτὸν προω-
ρισμένον παρὰ τῆς νέας, ἐν τῷ ναῶ ἀρχεται
τὸ πλέον ταραχώδες μέρος τῆς ἑορτῆς. Ὁ
αὐλὸς ὠρύεται, τὸ τύμπανον μυκᾶται, οἱ
προσκεκλημένοι ἄδουσι, τὰ πυροκρόταλα ἐ-
κρήγνυνται, τὰ πύραυλα διασχίζουσι τὸν ἀέρα.

Παρὰ Γάλλοις οἱ πτωχότεροι, περὶ πολ-
λοῦ ποιοῦνται τὴν ὅσον τὸ δυνατόν ἐπιση-
μοποίησιν τῆς τελετῆς τοῦ γάμου των. Τὴν
ἡμέραν ἐκείνην ὀφείλουσι νὰ καλοενδυθῶν,
νὰ εὐρίσκωνται πανταχοῦ, νὰ λάβουν μέρος
εἰς τὴν πομπήν, ἐκδηλοῦντες παντοιοτρόπως
τὴν χαρὰν των διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς ἑορτῆς
καὶ τοῦ τελομένου γεγονότος.

Ἐν Εὐρώπῃ, ὅπως ὁ γάμος καταστῇ ἔγ-
κυρος, οἱ δύο σύζυγοι ὀφείλουσι νὰ ἀνταλ-
λάξουν τοὺς ὄρκους των ἐνώπιον ἀντιπρο-
σώπου τοῦ νόμου. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ νο-
μοθέτης ἀνυψώσας τὸν γάμον εἰς τὴν θέσιν
τῆν ὁποίαν ὀφείλει νὰ κατέχῃ ἐν τῇ κοινω-
νίᾳ, ἐξασφαλιζομένης οὕτω καὶ τῆς ἀξιοπρε-
πείας τῆς γυναικὸς.

Z.

ΠΙΚΡΑΙΣ ΑΛΗΘΕΙΑΙΣ

Ἐστὸν φίλῳ μου Γ. Πολυλά.

Θέλεις νὰ ζήσης εὐτυχῆς; Νὰ δυστυχῆσης πρῶτα!
Ἄν δὲν πλακώσῃ ἡ νυκτιὰ δὲν λάμπουσι τὰ φῶτα...
Κανεὶς δὲν νοιώθει τὴν χαρὰν, τοῦ γέλοιο τὴν γλυκάδα
καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ὠμορφίαν ἀνάπαυσι ἐκείνη,
Ἄν πρῶτα δὲν ἐπόνεσε, δὲν ἤπιε φαρμακάδα...
Χαρὰ σ' ἐκείνον ποῦ κλαψε θὰ αἰσθανθῇ γαλήνη!
Κανεὶς δὲν φθάνει ἐστὴν κορφή, ἂν δὲν ἀνέβῃ πρῶτα...
Ἐχει γλυκάδα τὸ ψομί σάν τρώγεται μ' ἰδρώτα!

Ὁ πόνος εἶνε τοῦρανοῦ τὸ πρῶτο ἀντικλεῖδι.
Εἶναι βραβεῖο ἡ χαρὰ τοῦ ὁ καιρὸς μᾶς δίδει
Ἄφοῦ τὴν δύστυχη ψυχὴ σπαράξῃ καὶ ματώσῃ
Ὁ στεναγμὸς θυμιάμα ἐπάνω ἀνεβαίνει
καὶ τὸ θυμιάμα αὐτὸ τὸ γέλοιο θὰ σοῦ δώσῃ...
Ἐκεῖνος ποῦ ὑπέφερε χαρούμενος πεθαίνει
καὶ ἀνεβαίνει φτερωτός καὶ ὡς τὰ στέρια φθάνει...
Φῶς γίνεται ἐστὸ μέτωπο τ' ἀκάνθινον στεφάνι!

Μὴ βλασφημᾶς. Ὁ Γολγοθᾶς εἶναι στάθμῳ, κριτήριον!
Κύτταξε πίσω του. Θὰ ἴδῃς ἔς τὰ σύννεφα τὸν Κύριον
Νὰ βαλσαμώσῃ τὴν πληγὴν τοῦ σταυρωμένου Γιοῦ του.
Καθὲνας μᾶς εἶναι Χριστός. Ὄμιέ, σ' ὅποιον δὲν ξέρει
τὸν τίμιον καὶ βαρὺ σταυρὸν τοῦ μαύρου κόσμου τούτου
Σὲν τὸν γλυκύτετον Χριστὸν ἐστὸς ὠμούς του νὰ φέρῃ!
Δυὸ δρόμοι εἶναι. Διάλεξε χωρὶς ν' ἀργοπορήσῃς.
Δυστυχῆσε, γὰρ νὰ χαρῆς. Χαίρου νὰ δυστυχῆσῃς

Ἄλξ. Κ. Περδικιῆδης.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

ΠΟΙΗΜΑ ΕΠΙΚΟΥΛΥΡΙΚΟΝ

Τὴν δὲ πόλιν οὐ σοὶ δίδομεν κοιτῆ
γὰρ γνώμη πάντες αὐτοπραϊρέτως
ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φρεισομεθα τῆς
ζωῆς ἡμῶν.

Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος

Στὴν ἱερῆ σκιά τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορα τοῦ ἑλλη-
νικοῦ Γένους Κω σταυρῖνου τοῦ Παλαιολόγου.

(29 Μαΐου 1453—29 Μαΐου 1901)

—Τί νῶν ὁ ἀγὸς ποῦ ἀκούγεται, κι' ἡ ταραχὴ ἡ μεγάλη;
Μῆνα στοιχεῖα παλεύουνε, μῆνα βουὰ γκρεμιούνται;

—Οὐδὲ στοιχεῖα παλεύουνε, κι' οὐδὲ βουὰ γκρεμιούνται,
Πέρα στὴν Πόλη πολεμοῦν οἱ Χριστιανοὶ κι' οἱ Τούρκοι
Μέρα καὶ νύχτα πολεμοῦν ἀκέρια τρία χρόνια...
Ἄχολογοῦν τὰ πέλαγα, ἀχολογοῦν κι' οἱ κάμποι
Καὶ τὰ βουὰ σὺβμελα τραντάζονται καὶ σειοῦνται!

Μιά μαύρη Τρίτη θλιθερὴ, πικρὴ, φαρμακωμένη,
Ποῦ ὁ Μῆας δυὸ μέρες ἤθελε νὰ βῆ ἀγκομαχώντας,
Εὐρέθηκεν ὀρθάνοιγτη τοῦ Ῥωμανοῦ ἡ θύρα
Διπλολιθάζουσι οἱ ἀχοί, κι' οἱ ταραχές κι' οἱ βρόντοι,
Βαρυκλονίζεσαι ἡ γῆ κι' ὁ οὐρανὸς ἀτράφτει.
Τὸ αἶμα τρέχει σὰ νερὸ ἀπάνω ἀπὸ τὰ κάστρα,
Καὶ σμίνει μὲ τὸ τούρικο τὸ αἶμα, ποῦ λιμιάζει
Μὲς τὰ χαντάκια τὰ βαθυὰ, ποῦ ζώνουνε τὴν Πόλη.
Τὸ γάλα μέσα στὸ β. ζι τῆς μάνας μαρμαρώνει,
Προντοῦν καὶ φεύγουν τὰ πουλιά, σὲ ξένα μέρη πᾶνε,
Κι' ἀφίνουν ἔρμες τὲς φωλιές... σκορπίζονται τ' ἀγρίμια,
Τὰ φάρια ξεπετάζονται πὸ τὸ τηγάνι μέσα,
Καὶ ρίχνονται μὲς στὸ νερὸ μισοτγανισμένα,
Νὰ μὴν ἀκούσουν καὶ μὴ ἰδοῦν τὴν Πόλη τουρκεμένη!

Τὰ τετρακόσια σήμαντρα κι' οἱ ξητὰ δυὸ καμπάνες
Τῆς ἑακουστῆς Ἀγιά-Σοφιάς σ' Ἀνατολή καὶ Δύση.
«Γλάν-γλάν!» σημαίνουν θλιθερὰ, «γλαν-γλάν» ἀρσοσημαίνουν
Καὶ διαλαλοῦνε κλαιγοντας τῆς Λευτεριάς τὸ ξόδι.
Πάσει καὶ μένει ἡ λειτουργιὰ μισοτελειωμένη
Καὶ ὁ παπᾶς ὁ λειτουργὸς, στὰ χέρια του κρατῶντας,
Μὲ τὸ 'να τ' ἀγιοπότηρο, μὲ τ' ἄλλο τὸ Βαγγέλιο,
Ἄπὸ μιά θύρα βορεινὴ κάμνει φτερά καὶ φεύγει.
Γιὰ νὰ μὴν πέσουν καὶ τὰ δυὸ στ' ἀγαρηνὰ τὰ χέρια,
Καὶ μέσα στὴν ὄχλοσθὴ καὶ μέσα στὴν ἀντάρα.
Τῆς μαύρης κοσμογαλασίας καὶ στῶν σπαθίων τῆ σμίξη,
Ὁ Χριστιανὸς ὁ Βασιλιάς, ὁ πρόμαχος τοῦ Γένους,
Σκοτόνεται: σὲ μιά γραμμὴ μὲ τὸ στρατὸ τοῦ ὄλο!
Κι' ἔτσι ὁ Σουλτᾶνος μπόρεσε μὲ τὰ πολλὰ τοῦ ἀσκέρια
Νὰ ἔμψη μέσα νικητῆς, τὸν κόσμο νὰ σκλαδῶση,
Γιατ' εἶταν θέλημα Θεοῦ ἡ Πόλη νὰ τουρκεψῆ!

Σβύστηκε ἡ μέρα ἡ πικρὴ, γκρεμιστικὴ στὰ σκότη,
Γιὰ τὸ κακό, ποῦ ἔφερε μὲς στὴ χριστιανωσύνη,
Κι' ἡ νύχτα, πλειὸ ἐσπλαχνικὴ, ἀπλόνει τὰ φτερά τῆς
Στὸ σκοτωμένο Βασιλιά καὶ στὸ νεκρὸ στρατὸ του,
Καὶ τὸν πλειὸ ὑστερο ἀσπασμὸ στὸ μέτωπό του δίνει,
Μὰ ἐκεῖ πρὸς τὰ μεσάνυχτα, στὴ σιγαλιὰ τῆ μαύρης,
Ὅπου κοιμοῦνται τὰ νερά καὶ τὰ στοιχεῖα λαγιάζουσι,
Ξαναγυρίζει στὴ ζωὴ μὴ τὸ στρατὸ τοῦ ὄλο
Ὁ σκοτωμένος Βασιλιάς, καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ νοιώθει
Στ' ἀντρειωμένα στήθια του τὴν Πόλη σκλαβωμένη,
Ἐμαρμαρώθηκε μὲ μῖς κι' αὐτὸς καὶ τ' ἄρματα του,
Καὶ σὰ νὰ εἶταν ἀστραπὴ, ἀστράφτει καὶ βροντάει
Καὶ φεύγει σὰ σφοδρὸς βοριάς, καὶ τρέχει σὰν τὸ νεῖο,
Τὸ στρατευμά του σέρνοντας κι' αὐτὸ μαρμαρωμένο,
Βασιλικὸ φουστᾶτο του κι' ἐμπιστικὴ φρουρὰ του,
Κι' ὄλο τὲς νύχτες περπατεῖ, κι' ὄλο τὲς νύχτες τρέχει,
Ἀπάνω σ' ἄλογο ψαρό, τῆς ἀστραπῆς ξαδέφρι.
Ποῦ βγάζουσι τὰ πόδια του φωτιές κι' ἀστροπελέκια,

Καὶ ροκανάει τὰ σίδερα καὶ καταλαίει τὲς πέτρες,
Καὶ πάει μ' ἓνα πῆδημα ὄργιες σαράντα πέντε.

Παραμερίζουν τὰ στοιχεῖα τοῦ Βασιλιά τὸ διάβα,
Οἱ κάμποι γίνονται βουὰ καὶ τὰ β. νὰ ραχούλες,
Καὶ τὰ ποτάμια στίθουνε κι' οἱ ἕλασσες παγόνουν,
Καὶ τρέχει ἀπάνω ὁ Βασιλιάς, μαρμαρωμένος τρέχει
Φορῶντας τὴν κορὼνα του στὸ τίμιο του κεφάλι,
Μὲ τὸν δικέφαλον ἀητό, ποῦ λάμπει σὰν τὸν ἥλιο.
Τὸ δουλομένο Γένος μας τὸν βλέπει στὰ ὄνειρά του,
Σὰ μανιωμένη Ἐκδίκηση, σὰ χαρωπὴ Ἐλπίδα,
Καὶ παίρνει θάρρος καὶ ζωὴ, κι' ἐλπίζει καὶ θεριεύει!

Ψηλά τοῦ Ὀλύμπου τὲς κορφές τὸν βλέπει ὁ Γέρο-Ζῆθος
Καὶ στὴν Κασάνδρα τοῦ Σταθᾶ ὁ ἀντρειωμένος Γιάννης,
Ὁ Δίπλος στὸ Ἐπρόμερο, στὴ Γαίονα ὁ Μπουκουβάλας,
Μὲς στὸ Αἰγαίον πέλαγος ὁ Λάμπρος ὁ Κατσώνης
Καὶ τοῦ φιλοῦν τὸ χέρι του στὸ αἶμα βουτηγμένοι.
Τὸν βλέπει ὁ Ρήγας κι' ἐξαλλὸς ἀπὸ χαρὰ ἀνακράζει
Στὸ δουλωμένο Γένος μας: «—Ὡς πότε παλλημάρια!»
Ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ τὸν χαιρετοῦν στὸ Σούλι,
Ὁ καπετᾶν Καλόγρηος, ὁ Παπᾶ-Σαμουήλης,
Κρατῶντας μὲς στὰ χέρια του, σταυρὸ καὶ γιαταγάνι,
Πὸ τὴν πολλὴ του τὴ χαρὰ, βάνει φωτιὰ στὸ Κοῦγγι.
Καὶ γίνεσαι ὀλοκαύτωμα καὶ τρέχει ἀπὸ κοντὰ του,
Μὲ τὰ πιστὰ του τὰ παιδιὰ, τὰ πέντε του ξεφτέρια,
Κι' ἐξήντα δυὸ Σουλιώτισσες, ἀγνὲς ἑλληνοπούλες,
Ἐβάφανε χαρούμενες τοὺς βράχους τοῦ Ζαλλόγγου,
Μ' αἶμα σεπτὸ μαρτυρικὸ, ποῦ γίνεσαι μελάνι.
Στῆς Ἱστορίας τ' ἄψευδο, κι' ἀθάνατο κοντύλι.
Στοῦ Πίνδου τοῦ θεώρατο τὰ ἔνδοξα λημέρια,
Τῆς κλεφτουριᾶς τὸ φλάμπουρο καὶ τῶν Τουρκῶν ὁ τρύμος,
Ὁ Κατσαντώνης, ἄνοστο τὸν βλέπει νὰ διαβαίνει
Καὶ πάει καὶ τὸν προσκυνεῖ καὶ σκύθει τὸ κεφάλι,
Κεφάλι, ποῦ σὲ ἄνθρωπο ποτὲ δὲν ἔχει σκύψει.
Τὸν βλέπει ὅλη ἡ Κλεφτουριά: Στὰ Χάσια ὁ Παπᾶ Θύμιος,
Στὴ Βέρροια τὰ Λαζόπουλα, στὸ Πράβι ὁ Νικοτσάρας,
Στὰ σὺδεντρα τῶν Γρεβενῶν ὁ Τσιόκλας κι' οἱ Ζαχαῖοι,
Ὁ Καραϊσκιὸς σ' Ἀγραφα, στὸν Παρνασσὸ ὁ Ἄντρούτσος
Στὴν Κρήτη ὁ Δασκαλόγιαννης, ὁ Κυπριανὸς στὴν Κύπρο,
Καὶ στὸ Μωριά ὁ Ζαχαριῆς κι' οἱ Κολοκοτρωναῖοι
Καὶ τρέχοντας καὶ τρέχοντας ἀδιάκοπα καθάλα
Ὁ στοιχειωμένος βασιλιάς μὲ τὸ πιστὸ φουστᾶτο.
Μὲς στὰ σκοτάδια τὰ πυκνὰ καὶ μὲς στὰ μεσονύχτια,
Μιά νύχτα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὴν Ἁγία Λαύρα μπῆκε!
Ἀρχίζουν νὰ σημαίνουσι χαρμόσυνα οἱ καμπάνες,
Κι' ὄλο τὸ γένος σύσσωμο ξυπνάει ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη,
Ευπνάει κι' ἀρμάνωεται καὶ γλυκοτραγουδεῖ
Τοῦ Ρήγα τὸ ἐγερτήριο, τοῦ Ρήγα τὸ τραγούδι.
Σηκόνεται ὄλος ὁ Μωριάς, ἡ Ρούμελη πετιέται,
Ἦδρα καὶ Σπέτσες καὶ Ψαρρὰ γεμίζουν τὰ πελάγη
Καράβια καὶ πυρπολικά καὶ τὸν ἀγῶνα ἀρχίζουν.

Ἡ Ἐκκλησιὰ μὲ τὸ Τζαμί μαλλιὰ-μαλλιὰ πιαστῆκαν.
Χρόνος ἐπὶ πολέμησε, στὸ αἶμα κολυμπώντας,
Τοῦ Ἐξοῦ ἓνα ἡ Γενιά, ἡ κοσμοξακουσμένη.
Χόρτασε ἡ θάλασσα κορμιὰ ἀγαρηνὰ κουφόρια,
Φωτιὰ καὶ κύμα σμίγονταν κι' ἀδερφικὰ φιλιῶνταν,
Καὶ μέσα στὰ φιλήματα καὶ σ' ἀγκαλιάσματά τους,
Εὐρίσκαν τάφους ἄδοξους οἱ τούρκικες ἀρμάδες.
Γιγαντας ἔγεινε ὁ Ραγιάς κι' ἀνήμερο λιοντάρι!
Δὲν τὸν τρομάζει τίποτε, πλῆθος, φωτιὰ καὶ πείνα,
Ἀπάνω του συντρίβονται καὶ γίνονται κομμάτια,
Τῆς Ἀραπῆς καὶ τῆς Τουρκῆς τ' ἀντίχριστα τ' ἀσκέρια.
Ποτάμι χύθηκε στὴ γῆ τὸ ἀγαρηνὸ τὸ αἶμα.
Οἱ βρόσες αἶμα τρέχανε χειμῶνα—Καλοκαίρι.
Τ' ἀπρόνια λησμονήσανε τὸ φυσικὸ σκοπὸ τους,
Καὶ μὲ σκοπὸν τῶν ντουφεκιῶν ἐγλυκοτραγουδοῦσαν.

Τέλος... τὸ Μισοφέγγαρο ἐνίκησε ὁ Σταυρὸς μας.
Καὶ μέσα σ' ἀσπρογάλαζια σημαῖα ἐπαλμωμένους,
Ἦψώθηκε περήφανος ψηλά στὸν Παρθενῶνα,
Καὶ τὸν γλυκοχαίρετσαν Ἀνατολὴ καὶ Δύση!

Ἄλλ' ὅμως δὲν τελείωσε τοῦ Γένους ὁ ἀγῶνας!...
Εἶναι Τουρκιὰ ἡ πλειότερη Ἑλλάδα μας ἀκόμα!
Ἡ Πόλη ἀκόμα βρίσκεται στὰ τούρκικα τὰ χέρια,
Ἀκόμα ἡ Ἀγιά-Σοφιά ἀλωσμένη στέκει,
Μὲ τέσσερα θεώρατα τζαμιά, ποῦ τὴν φυλάνε,
Σὰν ἄγριος δεσμοφύλακας, ποῦ ἀγρυνγοστατοῦνε,
Νὰ μὴ γυρῆσῃ ὁ παπᾶς ἐκεῖνος, ὁ φυγάτος,
Μὲ τ' ἀγὸ δισκοπότηρο καὶ τὸ ἱερὸ Βαγγέλιο,

Νὰ ξαναπῆ τὰ γράμματα καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ
Τὴ λειτουργιὰ, ποῦ ἄφησε μισοτελειωμένη.
Τὰ φάρια, ποῦ πετάχθηκαν πὸ τὸ τηγάνι μέσα
Ἀκόμα ἀκόμα κολυμβοῦν μισοτγανισμένα,
Κι' ὁ Βασιλιάς μας ἀγρυπνος ἀκόμα-ἀκόμα τρέχει
Στὰ πέρατα τοῦ Ἑλληνισμοῦ μὲ τ' ἄλογο καθάλα,
Ὡς ποῦ νὰ σώσῃ ὁ καιρὸς, κι' οἱ μαυρισμένες μέρες,
Κι' ἔρβη ἡ στιγμὴ τῆς λευτεριάς τοῦ γένους πέρα-πέρα,
Γιατ' εἶναι θέλημα Θεοῦ, στὸν οὐρανὸ γραμμένο,
Ὁ στρατοκόπος Βασιλιάς, ποῦ τρέχει τόσα χρόνια,
Μαρμαρωμένος καὶ μακρὰ πὸ τὸ χρυσὸ τοῦ θρόνου.
Νὰ μὴ στὴν Πόλη νικητῆς, νὰ τὴν ξαναποχτήσῃ,
Καὶ τότε νὰ ξελιθωθῆ, τὸ μάρμαρο ν' ἀφήσῃ,
Καὶ νὰ θαρτῆ στὴν Ἀγία-Σοφίᾳ μὲ τὸ στρατὸ τοῦ ὄλο,
Σὰ βασιλιάς καὶ χριστιανός, καὶ πεθαμένος ποῦ εἶναι!

ΤΟ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟ

Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ

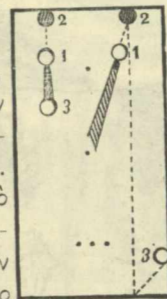
ΕΙΣ 30 ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Τὸ κόντρα κόλπο

Μάθημα 19'

Τὸ κόντρα κόλπο ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ
αὐτοῦ κτυπήματος τοῦ κλαυ-
στοῦ.

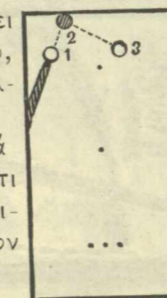
Κόντρα κόλπο κτυπῶμεν,
συνήθως, ὅταν ἡ σφαῖρα, τὴν
ὁποίαν θέλομεν νὰ εὐρωμεν εἶ-
ναι κολλημένη εἰς τὴν σπόνταν.
Εἰς τὸ Σχῆμα 19 διὰ τὸ
πρὸς τὰ δεξιὰ κόλπο, χρειάζε-
ται νὰ εὐρωμεν τὴν σφαῖραν
μας χαμηλὰ, μὲ ὀλίγον φάλτσο
δεξιὰ.

(Σχῆμα 19ον)

Εἰς τὸ Σχῆμα 20, πρέπει
νὰ κτυπήσωμεν κόντρα κόλπο,
χαμηλὰ ἐπίσης, ἀλλὰ μὲ φάλ-
τσο ἀριστερὰ καὶ ἐλαφρὰ.

Τὸ κόντρα κόλπο εἶναι ἀνά-
γινη μεγάλης ἀσκήσεως διότι
δι' ἐκάστην θέσιν τῶν σφαι-
ρῶν χρειάζεται καὶ ἰδιαιτέρον
κόλπο.

(Σχῆμα 20ον)

Ὅταν ἡ σφαῖρα, τὴν ὁποίαν θέλομεν νὰ
εὐρῆ πρώτη ἡ ἰδικὴ μας, δὲν εἶνε κολλημένη
εἰς τὴν σπόνταν, ἀλλὰ μόνον πλησίον, τότε
κτυπῶμεν τὴν σφαῖράν μας, οὐχὶ χαμηλὰ,
ἀλλ' εἰς τὸ μέσον καὶ πολὺ ἐλαφρὰ.

Ὅταν ἡ δευτέρα καὶ ἡ τρίτη σφαῖρα (ἐκτὸς
τῆς ἰδικῆς μας) εἶναι κολλημένοι ἐπὶ τῆς
αὐτῆς σπόνδας (λ. χ. ὡς εἰς τὸ σχῆμα 19
αἱ δύο ἐρυθραὶ), ἡ δὲ σφαῖρά μας εὐρίσκε-
ται κατ' εὐθείαν γραμμὴν μὲ τὴν πρὸς τὰ
ἀριστερὰ, τότε κτυπῶμεν τὴν πρώτην πολὺ
δεξιὰ, μὲ φάλτσο πολὺ ἀριστερὰ.

Ἡ σφαῖρα μας κάμνει καμπύλην καὶ εὐρί-
σκει τὴν τρίτην σφαῖραν ἀπ' εὐθείας.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΜΑΓΝΗΤΕΣ»

ΧΘΕΣ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Κάποιος ἦρθε χθὲς τὸ βράδυ
Στὸ κρεβάτι μου σιμά,
Κάποιος ἴσκιος μεταξένιος
Καὶ μὲ ἐφίλησε θερμὰ!...

Καὶ τριγύρω ἀπ' τὸ κρεβάτι
Καὶ στὴν κάμαρα παντοῦ
Ἐρrane καμέλια φύλλα
Κι' εὐωδιὰς λιβαντοῦ!...

Χθὲς τὸ βράδυ ἐφύγαν ὅλα
Τὰ ἀγριωπά καὶ τὰ χλωμά!...
Κάποιος ἦρθε ὠρατὸς ἴσκιος
Καὶ μὲ ἐφίλησε θερμὰ!...

Θρασύβ. Ζωῆόπουλος

ΣΟΝΕΤΤΟ

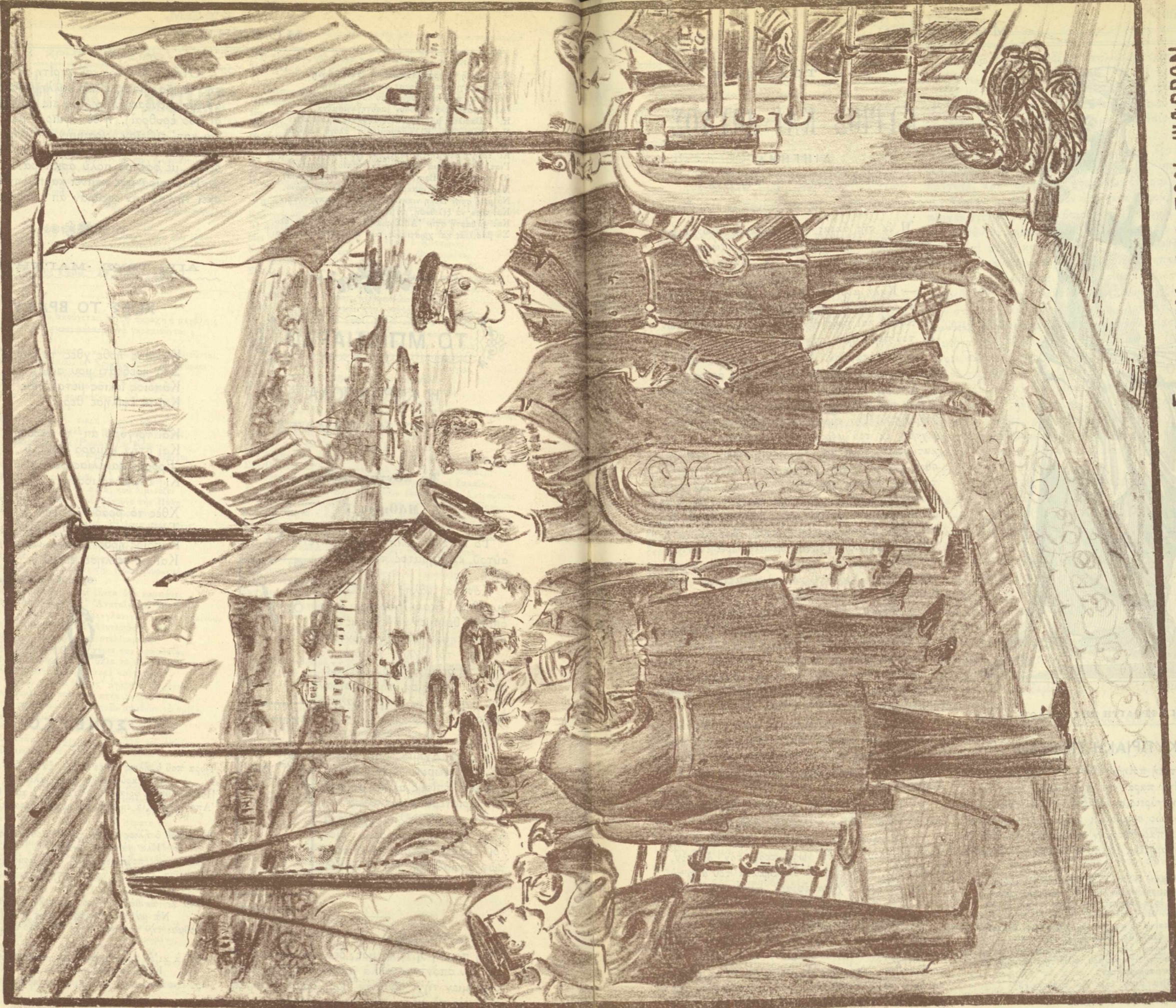
Τώρα ποῦ ὁ ἥλιος ἔγυρε πᾶμε, ξανθὸ μου ἀστέρι,
Στὰ κρύσταλλα ἀερογάλια
Ποῦ ἡ γλυκεῖα φρίκη τοῦ γιαιλοῦ κ' ἡ αὔρα θάμᾶς φέρη
Ἀπὸ νεράντζια εὐωδιές καὶ ἀπὸ πορτοκάλια

Τώρα ποῦ ὁ ἥλιος ἔγειρε, χρυσὸ μου περιστέρι,
Ἔλα νὰ πᾶμε ἀγάλια
Πέσα 'ς τῆς πράσινης ἰτιές 'ς τῆ μουσκεμένη φτέρι,
Στὰ κρῖνα 'ς τὰ ἀγιοκλήματα, 'ς τὰ ῥόδα, 'ς τὰ κοράλλια.

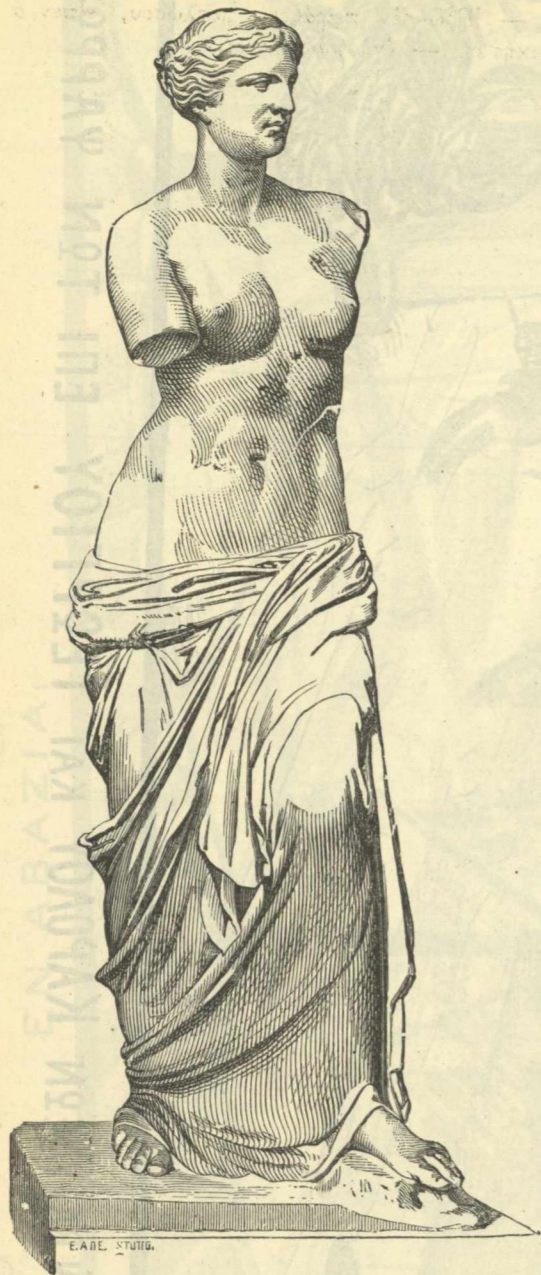
Ὅπου κι' ἂν θές, κι' ὅπου ἀγαπᾶς, κι' ὅπου ποθεῖ ἡ
Νὰ μὴ μᾶς βλέπουν, φῶς μου, (καρδιά σου
Φοβοῦμαι τὴν κακογλωσσία, τὸ φθόνον ἐγὼ τοῦ κόσμου

Μακρὰ κι' ἂν πάλι βρίσκωνται, ὅταν μαζὺ μᾶς 'δοῦνε
Καλοὶ ποῦ νὰ χαροῦνε
Ἄχ! εἶνε ἄλλοι ποῦ πονοῦν, καὶ... κρῦψε τὴ χαρὰ σου.

ΡΟΥΜΑΝΙΑ - ΕΛΛΑΣ
EN ABAZIAI

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΚΑΡΟΛΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΨΑΡΡΩΝ

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐρωτική ποίησις εἶναι εἰς μέγαν βαθμὸν ἀνεπτυγμένη παρὰ τῷ Κυπριακῷ λαῷ, ὅστις, εἰς τὰ πανηγύρεις, συνειθίζει νὰ ἀδῇ στίχους αὐτοσχέδους, ὡς συμβαίνει καὶ παρὰ τοῖς Κρησί. Ὡς δεῖγμα παραθέτομεν τὰ κάτωθι ἐρωτικά δι-
στιχα, γεγραμμένα εἰς τὸ Κυπριακὸν γλωσσικὸν ἰδίωμα :

- Τ' ἀναστενάματ' ἐν' πολλὰ περίτου ποῦ τὸ κλῆμαν
ἀν τῆς ἀπῆς τὸν καμὸν (δ) ἐν' ἐν' κανέναμ πρῆμαν.
— Ἀγάπη θέλ' ἐφτά καργγαῖς καὶ πέντε νὰ βαστάχνουν
νὰ τῆθ' ἑαυτοῦν μὲς 'ς τὸ στενὸν νὰ μὲν τῆς συντυχάνουν.
— Ἀντὸν νὰ μπαῖναι τὸ χωργγὸν ἢ σκάλας μου φακκοῦσιν 1)
τὰ χεῖλη τῆς ἀπῆς μου ἀνοῖουν καὶ σφαλοῦσιν
— Λαμπρὸν (2) τρώω, λαμπρὸν πίνω καὶ κάρθουνα καταπίνω
κῆ ὅπου εὔρω τὴν ἀγάπην μου, φίλῳ τὴν, δὲν τηρ' φίνω.
— Ἀγαπῶ μίαν κυρομαμάταν
καὶ παῖδὸν (δ) ἐμ' ἄμορον' (ν) ἀ' βρ' ἀμάνταν. (3)

1) κτυποῦσι, 2) πῦρ, 3) ἡσυχίαν.

Δ. Ν. ΤΟΛΣΤΟΗ

ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Κατὰ μετάφρασιν Π. Ἀξιώτου).

Ἡ ἐκ τῆς ἄκρας τοῦ κρηνοῦ αἰωρουμένη χιονοστιβάς, κλονισθεῖσα ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ Νικήτα, ἐχύθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν περιέλουσε, εἰσδύσασα ἐντὸς τοῦ περιλαμίου του.

— Καλὴ μὲ τὴν ἐφτιάζεις! εἶπε μὲ παρά-
πονον ὁ Νικήτας, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν χιο-
νοστιβάδα καὶ πρὸς τὴν φάραγγα καὶ ἐκτινάσσων
ἐκ τοῦ περιλαμίου τὴν χιόνα.

— Νικήτα, αἶ, Νικήτα, ἐφώνει ἄνωθεν ὁ
Βασίλη Ἀνδρέιτς. Ὁ Νικήτας δὲν ἀπήντα.

Δὲν εἶχε καιρὸν· πρῶτον ἐξεχινίζετο, ἔπειτα
ἐζήτηε τὴν μαστίγα πεσοῦσαν εἰς τὸν κατακύ-
λισμά του. Τὴν εὔρε τέλος κ' ἐζήτησε ν' ἀναρ-
ριχηθῆ ἐκ τοῦ μέρους ὅθεν ἐκυλίσθη· δὲν τὸ
κατῶρθωνε ὅμως καὶ ἐκυλίετο πίσω, ἀναγκα-
σθεὶς ἐπὶ τέλους νὰ ζητήσῃ ἐξοδὸν κάτωθεν πρὸς
τὰ ἄνω. Τρία μέτρα ἐκ τοῦ μέρους, ὅπου ἐκυ-
λίσθη, μετὰ κόπου καὶ τετραποδῆτι ἀνήλθε καὶ
ὀδεύων διὰ τοῦ χεῖλους τῆς φάραγγος διηυθύνθη
ἐκεῖ, ὅπου ἔπρεπε νὰ εἶνε ὁ ἵππος. Δὲν εἶδε οὔτε
ἵππον οὔτε ἔλκκηθρον ἐπειδὴ ὅμως ἐχώρει ἐναντίον
τοῦ ἀνέμου, ἤκουσε, πρὶν τὰ διακρίνῃ τὴν φωνὴν
τοῦ Βασίλη Ἀνδρέιτς καὶ τὸ χρεμέτισμα τοῦ
Καστανοῦ, ὅπου τὸν ἐκάλουν.

— Ἐρχομ' ἐρχομαι. Τί ξεφωνίζεις, εἶπε.

Μόνον ὅταν ἐπλησίασεν ἐντελῶς τὸ ἔλκκηθρον,
εἶδε τὸν ἵππον καὶ τὸν Βασίλη Ἀνδρέιτς, ἰστά-
μενον παρ' αὐτὸ καὶ φαινόμενον πελώριον.

— Ποῦ στὸ διάβολο χάθηκες; Νὰ γυρίσωμε
πίσω πρέπει. Τούλάχιστο στὸ Γρίσκινο, ἐν ὄργῃ
ἀπετείνετο πρὸς τὸν Νικήταν ὁ κύριος.

— Ποῖός δὲν τὸ θέλει νὰ γυρίσῃ, Βασίλη
Ἀνδρέιτς, μὰ ποῦ νὰ πάμε; εἶνε μπροστά μας
τέτοιο βάραθρο, ποῦ νὰ πέσῃ ἕνας, δὲν βγαίνει
πλιό. Ἐγὼ τόσο ἐχώθηκα μέσα, ὅπου εἶδα κ'
ἔπαθα νὰ εὔγω.

— Τὸ λοιπὸ, ἐκεῖ θὰ μείνωμε; Κάπου πρέ-
πει νὰ πάμε. Εἶπεν ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς.

Ὁ Νικήτας δὲν ἀπήντησε. Ἐκάθησεν ἐπὶ
τοῦ ἔλκκηθρου, μὲ τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἄνεμον,
ἐξυπολήθη, ἐκαθάρισε τὰ ὑποδήματά του ἀπὸ τὰ
χιόνια καὶ μὲ ἄχυρα ἐφραξε προσεκτικὰ ἀπὸ
μέσα μίαν τρύπαν εἰς τὸ ἀριστερὸν ἐξ αὐτῶν.

Ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς ἐσιώπα ὡσεὶ ἐμπι-
στευθεὶς τὰ πάντα τῶρα εἰς τὸν Νικήταν, ὅστις
ὑποδεδεῖς ἐκ νέου, ἐσυμάζευσσε τοὺς πόδας εἰς
τὸ ἔλκκηθρον, ἐφόρεσε τὰ χειρόκτιά του, ἐπῆρε
τὰ ἦνια καὶ ἐστρεψε τὸν ἵππον κατὰ μῆκος τῆς
χαράδρας. Ἀλλὰ μόλις μετὰ ἑκατὸν βήματα, ὁ

ἵππος ἔστη ἐκ νέου. Εἶχε καὶ τῶρα ἐνώπιόν του
βάραθρον.

Ὁ Νικήτας κατῆλθε πάλιν καὶ πάλιν ἐπλα-
νήθη ἀνὰ τὰς χιόνας. Ἐπὶ ὄραν πολλὴν ἐθά-
διζε· ἐπὶ τέλους ἐφάνη ἐρχόμενος ἐκ τοῦ ἀντι-
θέτου μέρους.

— Βασίλη Ἀνδρέιτς τί καμνετε; ἀνέκραξε.

— Παρών, ἀπήντησεν οὗτος—Τὸ λοιπὸν;

— Ἀκατάφερα πράγματα, σκοτεινά, λαγ-
καδιές. Πρέπει νὰ τραβήξωμε πάλι ἀπάνω στὸν
ἀγέρα.

Ἐξῆκλούθησαν τὸν δρόμον των, καὶ πάλιν ὁ
Νικήτας ἐπεζοπέρει πίπτων ἐπὶ τῶν χιόνων,
καθήμενος καὶ πάλιν πίπτων, ἐωσοῦ, ἐπὶ τέλους,
ἀσθμαίνων, ἔστη παρὰ τὸ ἔλκκηθρον.

— Τὸ λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς.

— Τί νὰ πῶ; ἐγὼ ἀφανίστηκα. Μὰ καὶ τ'
ἄλογο δὲν πάει πλιό.

— Καὶ τί θὰ κάμωμε τῶρα;

— Γιὰ περίμενε.

Ὁ Νικήτας ἐκ νέου ἀπεμακρύνθη καὶ ταχέως
ἐπανήλθεν.

— Ἐρχομ' πίσω μου, εἶπε προπορευθεὶς.

Ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς δὲν διέτασσε πλέον ἀλλ'
ὑπήκουεν εὐπειθῶς εἰς τὸν Νικήταν.

— Ἐδῶ πίσω μου! ἀνέκραξεν οὗτος ὀρμήσας
δεξιᾷ καὶ ἀρπάσας ἐκ τοῦ ρυτῆρος τὸν Καστανόν,
ὃν διηύθυνε πρὸς τὴν χιονοστιβάδα. Ὁ ἵππος
κατ' ἄρχας ἀνέστη· ἀλλ' ἔπειτα ὄρμησε, ἐλ-
πίζων νὰ διέλθῃ τὸν σωρὸν, δὲν τὸ κατῶρθωσεν
ὅμως καὶ ἐθυθίσθη ἐντὸς αὐτοῦ μέχρι τῆς περι-
δερίδος. — Ἐβγα ὄξω! ἀνεκράξεν Νικήτας πρὸς
τὸν Βασίλη Ἀνδρέιτς καθήμενον ἀκόμη εἰς τὸ
ἔλκκηθρον καὶ, ὑφαρπάσας τὸ ἐν ἀντιρρῦμιον, προσ-
επάθει νὰ ὠθήσῃ τὸ ἔλκκηθρον πρὸς τὸν ἵππον.

— Λίγο δύσκολα, καίμενο μου εἶπε, ἀποτεινό-
μενος πρὸς τὸν Καστανόν, μὰ τί νὰ γείνη, βάλ'
τὰ δυνατά σου! Μπρός, μπρός, λίγο ἀκόμη!
ἀνέκραξε. Ὁ ἵππος ὄρμησεν ἄπαξ, δῖς, εἰς μά-
την ὅμως, δὲν ἐσάλευσε. Ἐκίνησε τὰ ὄτα καὶ
ὠσφραίνετο τὴν χιόνα, ἔχων ἐπ' αὐτῆς ἐστηριγ-
μένην τὴν κεφαλὴν, ὡσάν κάτι νὰ ἐσκέπτετο.

— Μὰ ἔτσι, καλέ, δὲν ἀξίζει, παρώτρυνεν ὁ
Νικήτας τὸν Καστανόν. — Ἀκόμα λίγο! Καὶ
ἔσυρε πάλιν ἐκ τοῦ μέρους του τὸ ἀντιρρῦμιον,
ἐνῶ ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς ἐπραττε τὸ αὐτὸ ἐκ
τοῦ ἀντιθέτου. Ὁ ἵππος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν,
ἔπειτα αἰφνης ὄρμησε.

— Μπρός! μπρός! δὲ θὰ πνιγῆς μόν' ἔννοια σου,
ἔλεγεν ὁ Νικήτας.

Ἐν πῆδημα δεῦτερον, τρίτον καὶ τέλος ὁ ἵπ-
πος ἐξῆλθε τῆς χιονοστιβάδος καὶ ἔστη, βαρέως
ἀναπνέων καὶ τινασσόμενος ὁ Νικήτας ἤθελε νὰ
προχωρήσων, ἀλλ' ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς εὐσκό-
λως ἀναπνέων ἐντὸς τῆς διπλῆς μηλωτῆς του,
ἠδυνάτει νὰ βαδίσῃ καὶ ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ ἔλκκη-
θρου.

— Ν' ἀναπνεύσω πρῶτα, εἶπε, χαλαρόνων
τὸ μάκτρον δι' οὗ εἶχε δεσῆ εἰς τὸ χωρίον τὸ
περιλαίμιον τῆς γούνας του.

— Ἐδῶ δὲν πειράζει, ξαπλώσου, εἶπεν ὁ
Νικήτας, — ἐγὼ πάω μόνος.

Καὶ μὲ τὸν Βασίλη Ἀνδρέιτς ἐντὸς τοῦ ἐλ-
κῆθρου, ὠδήγησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ χαλινοῦ πρὸς
τὰ κάτω ἐπὶ ἔκα βήματ' ἀκόμη, κατόπιν ὀλί-
γον ὑψηλότερα καὶ ἐστάθη.

Τὸ μέρος ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ὁ Νικήτας ἐστάθη,
δὲν ἦτο εἰς τὸ κείλωμα, ὅπου χιὼν θὰ ὑπῆρχε
πάντοτε, ἀλλ' ἐν μέρει ἦτο ὅπως ἐήποτε ἀπὸ
τὸν ἄνεμον προφυλαγμένον ἀπὸ τὴν λόφον. Ὑ-
πῆρχον στιγμαί, καθ' ἃς ὀπισθεν τοῦ λόφου ὁ ἀνε-
μος, ὡσάν νὰ ἐκόπαζεν ὀλίγον, δὲν διήρκει ὅμως
τοῦτο ἐπὶ πολὺ καὶ ὡς διὰ ν' ἀποζημιωθῆ δι'
αὐτὴν τὴν ἀνάπαυαν, ἢ θύελλα ἐνεσκηπε κα-
τόπιν μετὰ ἐνόμεως δεκαπλασίας ἐμαίνετο κ'
ἐστροβίλιζε. Ἐν τρισυτον ἀέρος ρεῦμα ἐξεχύθη
τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς, ἀνα-
παυθεὶς, ἐξῆλθε τοῦ ἔλκκηθρου καὶ ἐπλησίασε τὸν
Νικήταν ἕνα συσχεφθὸν τί θὰ κάμουν. Ἀμφό-
τεροι ἀκουσίως τὸν ἐκυψαν καὶ ἀνέμειναν ἐν σι-
γῇ νὰ παρέλθῃ τοῦ ρεῖματος ἡ μανία. Ὁ Κα-
στανός ἐπίσης μὲ δυσαρέσκειαν συνέθλιβε τὰ ὄτα
καὶ ἀνεκίνηε τὴν κεφαλὴν. Μόλις δ' ἐκόπασεν
ὀλίγον ὁ ἄνεμος, ὁ Νικήτας ἐκβαλὼν τὰ χειρόκ-
τια καὶ παραχώσας αὐτὰ εἰς τὴν ζώνην, ἐθέρεμα-
νε διὰ τῆς πνοῆς τὰς χεῖρας καὶ ἤρρισε νὰ λύῃ
τὸν ρυτῆρα ἐκ τοῦ τόξου.

— Δὲ μὲ λὲς τί κάνεις αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ
Βασίλη Ἀνδρέιτς.

— Σεξέβω, τί ἄλλο νὰ κάμω; Δὲν μπορῶ
πλιό, οἶονεὶ ζητῶν συγνώμην, ἀπήντησεν ὁ Νι-
κήτας.

— Ποῦ θὰ πῆ δὲν θὰ βγοῦμε κάπου;

— Δὲν βγαίνωμε, μόνος τὸ ἄλογο τυραννοῦμε.
Δὲ βλέπεις τὸ χάλι τοῦ φτωχοῦ, εἶπεν ὁ Νική-
τας, δεκνύων τὸν εὐπειθῆ, πρόθυμον, καὶ κατα-
πεπονημένον καθιδρον ἵππον.

— Πρέπει νὰ ξενοχτήσωμε, ἐπανελάβε, ὡσάν
πράγματι νὰ ἐπρόκειτο περὶ διανοικτερεύσεως εἰς
καμμίαν αὐλὴν ξενώνας καὶ ἤρξατο λύων τὸν
ἱμάντα τῆς περιδερίδος. Τὰ ζύλα τῆς λυγαριάς
ἐπετάχτηκαν.

— Καὶ δὲ θὰ παγώσωμ' ἐδῶ; εἶπεν ὁ Βασίλη
Ἀνδρέιτς.

— Τί νὰ κάμωμε; Κι' αὐτὸ νὰ γενῆ, κα-
λῶς νάρθη, εἶπεν ὁ Νικήτας.

VI

Ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς ἦτο θερμότατος μέσα
εἰς τὰς δύο του σισύρας, μάλιστα μετὰ τὴν γυ-
μναστικὴν εἰς ἣν ὑπεβλήθη ἐντὸς τῶν χιόνων·
ἡσθάνθη ὅμως ῥίγος διατρέχον τὴν βράχιν του,
ὅταν εἶδε ὅτι πράγματι ἐκεῖ θὰ διενυκτέρευον.
Διὰ νὰ ἡσυχάσῃ, ἐκάθησε εἰς τὸ ἔλκκηθρον καὶ
ἤτοιμάσθη νὰ καπνίσῃ.

Ὁ Νικήτας ἐν τῷ μεταξύ ἐξέζευξε τὸν ἵπ-
πον. Ἐλυσε τὸν μασχαλιτῆρα, τὸν ἐπινωτιαῖον
ἱμάντα, ἀφῆρεσε τὰ ἦνια, τὸν βρόχον τῆς περι-
περιδερίδος, ἀνέστρεψε τὸ τόξον καὶ ἐξακολού-

θῶν νὰ συνομιλῆ μὲ τὸν ἵππον, τὸν ἐνεθάρρυνε:

— Ἔβγα τὸ λοιπόν, ἔβγα ἔξω, ἔλεγε σύρων αὐτὸν ἐκτὸς τῶν ἀντιρρυμίων. — Νὰ ἐδῶ θὰ σὲ δέσωμε. Θὰ σοῦ βάλω ἀχεράκια, καὶ θὰ σοῦ βγάλω τὸ χαλινάρι, ἔλεγε πρᾶττων σύμφωνα μὲ τοὺς λόγους του. — Σὰ θὰ φᾶς, ὄλο πιὸ εὐθυμο θᾶσαι.

Ὁ Καστανὸς ὅμως, προφανῶς δὲν ἠσύχαζε μὲ τοὺς λόγους τοῦ Νικήτα, ἦτο δὲ τὸναντίον τεταραγμένος. Ἐστηρίζετο πότε εἰς τὸν ἕνα πότε εἰς τὸν ἄλλον πόδα, συνεθλίβετο πρὸς τὸ ἔλκηθρον μὲ τὰ νῶτα κατὰ τοῦ ἀνέμου καὶ ἔτριβε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς περιχειρίδος τοῦ Νικήτα.

Ὡσὰν δὲ διὰ τὸ μὴν ἀρνηθῆ μόνον τὴν τροφὴν ἦν ὁ Νικήτας τοῦ ἔβαλε ὑπὸ τὴν ῥίνα, ὁ ὁ Καστανὸς ἄπαξ ἤρπασεν ἀποτόμως ἀπὸ τὸ ἔλκηθρον μίαν δράκα ἀχύρων, εὐθὺς ὅμως, αἰσθανθεὶς ὅτι περὶ σοβαροτέρων ἐπρόκειτο, ἀπέριψε τὰ ἀχυρα καὶ ὁ ἄνεμος εἰς τὴν στιγμὴν τὰ ἐσκόρπισε, τὰ συνεπῆρε καὶ τὰ ἔθαψεν ὑπὸ τὴν χιόνα.

— Τώρα νὰ βάλουμε σηματοῦρα, εἶπεν ὁ Νικήτας, στρέψας τὴν μύτην τοῦ ἔλκηθρου πρὸς τὸν ἄνεμον, δέσας δὲ τὰ ἀντιρρύμια μὲ τὸν ἐπινοτιαῖον ἱμάντα, τὰ ἀνύψωσε σύρας αὐτὰ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. — Τώρα, σὰν θὰ μᾶς θάψῃ τὸ χιόνι οἱ καλοὶ ἀνθρώποι ἀπὸ τὸ σημάδι θὰ ἰδοῦν καὶ θὰ μᾶς ξεχώσουν, εἶπεν ὁ Νικήτας. — Ἔτσι μᾶς μάθαιναν οἱ γέροι.

Ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς ἐν τούτοις λύσας τὴν γούναν του καὶ καλυφθεὶς μὲ τὸ κράσπεδόν της, ἔτριβεν ἕνα φῶσφορον μετὰ τὸ ἄλλο ἐπὶ τοῦ μεταλλίνου κυτίου, ἀλλ' αἱ χεῖρες του ἔτρεμον καὶ τὰ φῶσφορα, εἴτε μόλις ἀναμμένα, εἴτε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὰ ἔφερε πρὸς τὸ σιγάρον, ἐσβύνοντο ἀπὸ τὸν ἄνεμον, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Ἐπὶ τέλους ἐν φῶσφορον ἀνέλαμψε καὶ ἐφώτισε πρὸς στιγμὴν τὴν μηλωτὴν του, τὴν χεῖρα μὲ τὸν χρυσοῦν δακτύλιον εἰς τὸν κυρτωμένον δείκτην, καὶ τὸ χιονοσκέπαστον, κάτωθεν τῆς χονδροθόνης προβάλλον ἐκ βρύζης ἄχυρον καὶ τὸ σιγάρον ἦναψε. Δις ἐρρόφησεν, ἀπλήστως κατέπιε, ἐτίναξε, διὰ μέσου τοῦ μύστακος, τὸν καπνόν, ἠθέλησε νὰ ξαναρροφήσῃ ἀλλὰ καὶ καπνόν καὶ φωτιάν τοῦ τὰ ἤρπασεν ὁ ἄνεμος καὶ τὰ ἐπέταξεν ἐκεῖ πού εἶχε πετάξῃ καὶ τὸ ἄχυρον.

Ἄλλὰ καὶ ὁ ἀπορροφηθεὶς ὀλίγος καπνὸς διέθεσεν εὐθύμως τὸν Βασίλη Ἀνδρέιτς. — Σὰν εἶνε ἔτσι, ἄς ξενυκτίσουμε, εἶπεν ἀποφασιστικῶς. Καὶ ἰδὼν τὰ ἀνυψωμένα ἀντιρρύμια, ἠθέλησε νὰ κάμῃ καταφανέστερον τὸ σημεῖον αὐτὸ καὶ συγχρόνως νὰ διδάξῃ τὸν Νικήταν. — Στάσου ἐσὺ τώρα, ἐγὼ θὰ βάλω καὶ μιὰ σημαία, εἶπε, ἀναλαβὼν τὸ μανδῆλι ἀπὸ τὸ ἔλκηθρον ὅπου τὸ εἶχε ῥίψῃ ὅταν ἔλυσε τὸ περιλαίμιόν του. Καὶ ἀφαιρέσας τὰς χειρίδας καὶ τευτωθεὶς διὰ νὰ φθάσῃ, ἔδεσε σφιγκτὰ τὸ μανδῆλι μὲ κόμβον εἰς τὸν δερμάτινον ἱμάντα, παρὰ τὰ ἀντιρρύμια.

Τὸ μανδῆλι εὐθὺς ἐτινάχθη μὲ μακίαν, τὸ μὲν προσκολλώμενον εἰς τὰ ἀντιρρύμια, τὸ δὲ πληρούμενον αἴφνης ἀέρος, ἐτεντώνετο κ' ἐπλατάγιζε.

— Βλέπεις πῶς τό φτιασα, εἶπεν ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς, καμαρώνων τὸ ἔργον του, καὶ ἐχώθη ἐντὸς τοῦ ἔλκηθρου. — Μαζῆ καὶ οἱ δύο θὰ ἤμαστε πιὸ ζεστά, μὰ δὲ χωροῦμε εἶπε.

— Ἐγὼ τόπο βροῖσκω, ἀπήντησεν ὁ Νικήτας, — μόνον τὸ ἄλογο νὰ σκεπάσω, πού ἐκατάδρωσε, τὸ καυμένο. Στάσου, ἐπρόσθεσε καὶ πλησιάζας τὸ ἔλκηθρον, ἔσυρε τὴν ὑπὸ τὸν Βασίλη Ἀνδρέιτς χονδροθόνην, τὴν ἐδίπλωσε, καί, ἀφαιρέσας πρῶτον τὴν ἵππουρίδα καὶ τὴν σελίσκην, ἐσκέπασε μ' αὐτὴν τὸν Καστανόν.

— Ὅλο πιὸ ζεστὰ θᾶσαι, κουτό, ἔλεγε βάλων πάλιν ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἄνω τῆς χονδροθόνης, τὴν σελίσκην καὶ τὴν βαρεῖαν ἵππουρίδα.

— Ἀληθινά, δὲ θὰ σᾶς χρειασθῆ τὸ καναβάτσο; Δός τε μου καὶ λίγο ἄχυρο, εἶπεν ὁ Νικήτας, περατώνσας τὴν ἐργασίαν του καὶ πλησιάζας ἐκ νέου τὸ ἔλκηθρον.

Καὶ ἀφοῦ ἐπῆρε τὰ ὑπὸ τὸν Βασίλη Ἀνδρέιτς πράγματ' αὐτά, ὑπῆγεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἔλκηθρον, ἔσκαψεν ἕνα λάκκον εἰς τὸ χιόνι, ἔβαλεν ἄχυρα μέσα, καλυφθεὶς δὲ μὲ τὸν πῖλόν του καὶ τυλιχθεὶς μὲ τὸν ἐπενδύτην καὶ τὸ στυπόπανον ἄνωθεν, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἐπεστρωμένου ἀχύρου, στηριχθεὶς ἐπὶ τῶν ἐκ φλοιοῦ φιλύρας νώτων τοῦ ἔλκῦθρου, ὑπερασπιζόντων αὐτῶν κατὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς χιόνος.

Ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀποδοκιμάζων τοῦ Νικήτα τὰς πράξεις, ὅπως ἀπεδοκίμαζε συνήθως τὴν ἀμάθειαν καὶ ἀνοησίαν τῶν χωρικῶν, καὶ ἤρξατο ἐτοιμαζόμενος πρὸς διανυκτέρευσιν.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΕΡΩΤΗΣΑ

Ἐρώτησα τοῦ Μάϊ τὰ λουλοῦδια
στά ξέν' ἂν ἡ καρδοῦλα σου πονῆ γιὰ μένα,
καὶ κείνα μὲ παράπονο τὰ εἶδα
στὴ μάννα τους τὴ γῆ νὰ γύρουν μαραμμένα.

Ἐρώτησα τοῦ Μάϊ τ' ἀστεράκια
στά ξέν' ἂν ἡ καρδοῦλα σου πονῆ γιὰ μένα,
καὶ κείνα νὰ μαυρίσουνε τὰ εἶδα
καὶ μίς στὴν ἀδύσσο νὰ πέσουνε οδυσμένα.

Ἐρώτησα καὶ τ' ἀργυρὸ φεγγάρι
πού χαρωπὸ φεγγοδολοῦσε στά οὐράνια,
καὶ κείνο τρέμωντας, χλωμὸ, μοῦ λέει:
«μ' ἄλληγε ἄλλαξε τοῦ γάμου του στεφάνια».

Ἰωάννα Δ. Λεβαθνοῦ

Ὁ κύριος X., καλὸς νέος, ἀλλὰ ἐλευθερότομος, προσεκληθῆ νὰ διέλθῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ ἐξαδέλφου του. Ὁ ἐξαδέλφος, βλέπει αὐτὸν ἐρχόμενον, λέγει εἰς τὴν ὑπηρετρίαν του:

— Ζαμπέττα, τοποθέτησε τὸν κύριον σὰν νὰ ἦταν 'ς τὸ σπῆτί σου.

— Παρντόν, ἐξάδελφε, ἀπαντᾷ ὁ X. . . ἀλλὰ ἦλθα εἰς τὴν ἐξοχὴν σου, διότι δὲν ἤμην διόλου καλὰ 'ς τὸ σπῆτί μου!

ΙΩΑΚΕΙΜ Γ'.

Ὁ γέρος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

Ἐλάβομεν τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν:

«Ἡ βροχὴ, ἥτις παραδόξως λούει, πρὸ δύο ἐβδομαδῶν, καθ' ἐκάστην, τὰς Ἀθήνας, δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἴδωμεν πολλὰς παραστάσεις τῆς θερινῆς περιόδου.

Δὲν πιστεύω ὅμως καὶ νὰ ἐχάσαμεν μεγάλα πράγματα.

Νέων ἔργων παντελῆς σχεδὸν ἔλλειψις, ἀφ' ἐνός· νέων ἠθοποιῶν πλήμμυρα, ἀφ' ἑτέρου.

Ποῦ αἱ κυρίαὶ Αἰκ. Βερόνη, Εὐαγγελία Παρσκειοπούλου, οἱ κύριοι Λεκατσᾶς, Ἀριωτά-

κης, Σφήκας; . . . Τρεῖς Ἑλληνικοὶ δραματικοὶ θιάσοι δίδουν παραστάσεις εἰς Ἀθήνας, καὶ εἰς μελοδραματικὸς, ἀλλὰ πάντες ὀλίγον αἴρονται ὑπεράνω τοῦ μετρίου.

Φωναὶ ἄρρυθμοὶ εἰς τοὺς δραματικοὺς θιάσους, φωναὶ . . . ἄφωνα εἰς τὸν μελοδραματικόν, κινήσεις ἄτακτοι εἰς ἀμοτέρους. Οἱ κανταδόροι τῶν σοκακιῶν μετεβλήθησαν εἰς τενόρους, καὶ οἱ ἄεργοι τῶν καφενειῶν εἰς ἠθοποιούς! (Ἐπάρχουν καὶ ἐντιμοὶ ἐξαιρέσεις, ἀλλὰ . . . σταγῶν ἐν ὤκεανῳ).

Δι' αὐτὸ, οἱ ἔχοντες κάπως περισσότερον ἀνεπτυγμένην τὴν καλαισθησίαν Ἀθηναῖοι, προτιμῶσι νὰ περνῶσι τὰς ὥρας των, μᾶλλον εἰς τὸ Ἴπποδρόμιον μὲ τοὺς ἐλευσίνους ἵππους καὶ τοὺς ἀηδεῖς κλάουν, εἰς τὸ «Ἀἰφελ» μὲ τοὺς κόρδακας τῶν ἀγγλίδων χορευτριῶν, εἰς τὸ «Θησεῖον», μὲ τὰς ἀτελευτήτους παντομίμας τοῦ κωμικοῦ κ. Παντελιάδου καὶ εἰς τοὺς Φασουλῆδες καὶ Καραγκιόζ Μπερντέδες μὲ τὰς βαναυσολογίας των, παρὰ νὰ κλείωνται ἐντὸς τεσσάρων πληκτικῶν τοίχων καὶ ν' ἀκούωσι πάντοτε τὰ

αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς, παμπάλαια δράματα τῆς σχολῆς τῶν ὀλοφυρεμένων ἢ νέα κατ' ἀρῆν μετὰ φρασιν αὐτῶν τῶν ἠθοποιῶν.

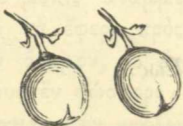
Αὐτά, κύριε διευθυντὰ τοῦ «Μουσείου», παρακαλῶ νὰ γράψητε εἰς τὸ ἀξιολογώτατον περιοδικόν σας, σεῖς ὅστις μὲ ἐννοεῖτε, διότι βαθέως καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐσπουδάσατε τὸ θέατρον καὶ ὡς δημοσιογράφος καὶ ὡς ἐρασιτέχνης — ἂν δὲν ἀπατώμαι.

Γράψατε καὶ ἕως ἐπέλθῃ διόρθωσίς τις, διὰ τὸ μέλλον, τοῦλάχιστον».

Δέξασθε κτλ.

Π. Κ.

Σημ. Δ.—Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς κολακευτικὰς περὶ ἡμῶν κρίσεις τοῦ ἀγνώστου διατριβογράφου, ἀλλὰ φρονοῦμεν, δὲν ἔχει καθ' ὀλοκληρίαν δίκαιον. Εἰς τὸ θέατρον τῆς «Ὀμονοίας» δίδεται ἡ ὥραία κωμῶδι «Ὁ Λαγός» κατ' ἀρίστην μετάφρασιν ἐκ τῆς Ρωσικῆς τοῦ κ. Ἀγαθοκλ. Γ. Κωνσταντινίδου, προσεχῶς δ' ἀναδίδάζεται ἕτερον ὥραιον ἔργον, πρωτότυπον τοῦ γνωστοῦ λογιῶ κ. Π. Ἀξιώτου, ἡ δὲ ἐσχάτως προσληφθεῖσα ἐν τῷ θιάσῳ κυρία Σμαράγδα Ξ. Ἡσαίου ἄδει πολὺ μελωδικώτερον ἀπὸ τὴν πρῶταν τοῦ Ἑλληνικοῦ μελοδράματος. Ἐπίσης, ἐν τῷ θεάτρῳ Τσόχα, ἤρесе πολὺ ἡ «Φερνάνδη» τοῦ Σαρδοῦ καὶ τὸ θέατρον Νεαπόλεως ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλοὺς καλοὺς ἠθοποιούς

ΜΑΝΤΕΙΑ (ΑΡ. 7.)

A 2x10 grid for a magic square.

Πυθία

Πῶς εἶναι δυνατόν, εἰς τὰ ἄνωθι 16 τετραγωνίδια νὰ τεθῶσι 17 γράμματα, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως, ὅπως ἕκαστον τετραγωνίδιον μὴ περιέχῃ πλεῖονα τοῦ ἐνὸς γράμματα;

Ὁ πρῶτος, οὗ τὸ ὄνομα θὰ ἐξῆχθῃ ἐκ τῆς κληρωτίδος, θὰ λάβῃ ὡς δῶρον βιβλία τῆς ἐκλογῆς του, ἀξίας 10 δραχμῶν.

Εἰς τὴν κληρωτίδα θὰ τεθῶσι τὰ ὀνόματα μόνον τῶν πληρωσάντων συνδρομητῶν καὶ τῶν οἰκείων των.

Ἀπαντήσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Ἰουνίου ε. ε.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς τὴν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 11 φύλλῳ Μαρτίαι (Ἀριθ. 5).

Εἶναι οἱ τρεῖς πρῶτοι στίχοι τοῦ γνωστοῦ ποιήματος τοῦ Σολωμοῦ:

Σ τῶν Ψαρῶν τὴν ὀλόμαυρον ῥάχην. Περπατῶντα ἡ δόξα μονάχην Μελετᾷ τὰ λαμπρὰ παλλικάρια...

Ὁρθὰς ἀπαντήσεις ἀπέστειλαν οἱ ἐξῆς κατ' ἀλφαριθμητικὴν τάξιν:

Ἐξ Ἀθηνῶν Γ. Φ. Ἀντωνόπουλος, Κούλα Βάγια, Λεων. Κ. Γεωργακόπουλος, ὁ Καλλιτέχνης Α., Ἀντ. Γ. Καμπάνης, Κούνελος, Χρῦσανθος δε Λαστίκ, Εὐαγγελία Λαστιώτου, Ἰω. Μαρσέλλος, Νύξ, Σοφία Ρέντζου, Α. Σαμπράκος, Γιάννος Σουλιώτης, Γέρο-Γαρνανάς, Φώτ. Σ. Τσαμπρῆς καὶ Ι. Τσώκλης.

Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν (Αἰγίου) Ἀνδρ. Ι. Καραθασίλης, (Ἄρτης) Α. Γαβρίλης, Ι. Χ. Μπουνιάκος, (Ἀταλάντης) Κ. Ε. Βρυζάκης, (Γυθείου) Σταυρ. Γεωργακόπουλος, (Δραχμάνου) Α. Ε. Κοκοπούλης, Π. Λαπατσάνης, Γ. Α. Σαντᾶς, (Καλαβρύτων) Ἄλ. Γ. Κόκκαλης, Ἀχ. Β. Δινάρδος, Θεόδ. Ν. Παπαδέλλος, (Κύμης) Ἐ. Ἀντωνόπουλος, Π. Γ. Λιούρη, Ὀλγα Ι. Σεφάνου, (Δαρίσης) Ἀναστασία Β. Ρουσοπούλου, (Λεβαδείας) Κ. Εὐριπαῖος, (Πειραιῶς) Ἐλένη Π. Σουρῆ, (Σπάρτης) Κίμων Α. Μυλωνάκος, (Σύρου) Παν. Ἀργυριάδης, (Τριπόλεως) Γεωρ. Ι. Κοντονικολάκος, Χαρίκλεια Δ Σαλαμανοῦ.

Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ (Ἀλεξανδρείας) Γεωρ. Α. Πανταζόπουλος, (Καίρου) Κ. Γ. Ματθαίου, Σόλων Ν Φρούσης, (Μιτ-Γκάμρ) Ἰωάν. Φώτας, (Χελουάν) Ἀνδρ. Βαρελλάς.

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπέστειλαν συγχόνως τὴν λύσιν τῆς Μαντείας, ἀπεφασίσαμεν νὰ θέσωμεν ὅλα τὰ ὀνόματα εἰς τρεῖς κληρωτίδας, μίαν διὰ τὰς Ἀθήνας, δευτέραν διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ ἄλλην διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, καὶ νὰ βραβεύσωμεν ἐκεῖνους, ὧν τὰ ὀνόματα θὰ ἐξήρχοντο τὰ πρῶτα ἐκ τῆς κληρωτίδος. Τοῦτο καὶ ἐγένετο ἐξῆλθον δὲ τυχεροὶ οἱ ἐξῆς:

Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἀθανάσιος Σαμπράκος (πιλοπόλης). Ἐπαρχιῶν, ἡ δεσποινὴ Παναγιωτοῦλα Γ. Λιούρη (Κύμη).

Ἐξωτερικοῦ ὁ κ. Γ. Α. Πανταζόπουλος (Ἀλεξανδρεία).

Πολλοὶ ἔστειλαν ἀργὰ τὰς ἀπαντήσεις των εἰς τὴν προηγουμένην (ὑπ' ἀρ. 4) Μαντείαν. Εἶναι δὲ οὗτοι οἱ ἐξῆς κ.κ.

Α. Κοκοπούλης, (Δραχμάνι) Ἐπ. Ἀντωνόπουλος, (Κύμη) Σ. Φρούσης, Μιχ. Ν. Σαλτέλλης, (Κάιρον) καὶ Ἰω. Φώτας, Μιτ-Γκάμρ).

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ ἔχωμεν τὴν λύσιν καὶ τοὺς λύτας τῆς ὑπ' ἀρ. 6 Μαντείας.

Τὰ τρομερὰ παιδιὰ. — Τὶ κάνεις αὐτοῦ, Φίφικα; — Βάψω τὴν κούκλα μου κόκκινη; — Καὶ μὲ τί τὴν βάψεις κόκκινη; — Μὲ κρασί, κύριε Παντελῆ. — Μὲ κρασί! Τὶ λές; Πῶς ἔμπορεῖ τὸ κρασί νὰ βάψῃ τὴν κούκλα σου; — Πολὺ ὥραϊά, μάλιστα. Πόσαις φοραῖς ἄκουσα τὴ μαμά νὰ λέῃ, ὅτι ἀπὸ τὸ κρασί ἔγινε ἡ μύτη σας τόσο κόκκινη!

Κοινωνικαὶ—φιλολογικαὶ—καλλιτεχνικαὶ

Ὁ κ. Ἀλκιβιάδης Σαρδέλλης, διευθυντῆς τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ἐκδομένης Ἑλλ. Ἐφημερίδος «Ἰριδος» γράφει πρὸς κοινὸν ἡμῶν φίλον ἐνφράζεται μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τῆς ἐπιχειρημένης ἐνταῦθα ἀντεπισκέψεως τῶν Ρωμούνων φοιτητῶν. Ὁ κ. Σαρδέλλης ὠμίλησεν ἤδη πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Ρωμουρίας κ. Στούρτζαν καὶ οὗτος ἐν συνεννοήσει μὲ τὸν Βασιλέα Κάρολον θὰ διαθέσῃ πολεμικόν τι ἀτμόπλοιον πρὸς μεταφορὰν τῶν Ρωμούνων φοιτητῶν, οἵτινες ἔσονται ἐνταῦθα τὴν 15 προσεχούσας Αὐγούστου. Μετ' αὐτῶν θὰ ἔλθωσι καὶ φοιτήτριαι καὶ ἄλλαι Κυρίαι ὡς καὶ περὶ τοὺς 100 καθηγητάς, ἐπιστήμονας καὶ διαφόρους ἄλλους Ρωμούνους ἐκ τοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ καταβληθῇ ἐκ μέρους ἡμῶν πᾶσα προσπάθεια πρὸς ἐμπρέπυσαν ὑποδοχὴν τῶν Ρωμούνων ἐπισκεπτῶν. Ὁφείλομεν, ἐν τούτοις, νὰ παρατηρήσωμεν, ἐφ' ὅσον ἐτι εἶνε καιρὸς, ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεως αὐτῶν, ἡ 15 Αὐγούστου, ἕνεκα τοῦ θέρου, εἶνε ὄλως ἀκατάλληλος. Κατ' αὐτὸ, τὰ πάντα, ἐκτὸς τῶν ὑπαιβητῶν θεάτρων, ἀργουσίεν ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ μέγα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῶν καὶ δὴ τὸ ζωηρότερον, ἡ Πανεπιστημιακὴ νεολαία, ἤτις διὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς θὰ ἐνέτεινε τὸν ἐπὶ τῇ ἀφίξει τῶν Ρωμούνων συναδέλφων των ἐνθουσιασμόν θὰ ἀπουσιάζῃ ἐτι τῶν Ἀθηνῶν. Ἐνεκα τῶν λόγων τούτων, ἐὰν εἶνε δυνατόν, συμβουλεύομεν, ὅπως ἀναβληθῇ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ προσεχούσας Ὀκτωβρίου ἢ ἐν Ἀθήναις ἀφίξις τῶν Ρωμούνων φοιτητῶν, ὅτε γενήσεται αὐτοῖς ἐνθουσιωδέστερα ἐτι ὑποδοχὴ.

Ἐκ πασῶν τῶν ἐν τῷ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως προκηρυθέντι διαγωνισμῷ ὑποβληθεισῶν Γραμματικῶν διὰ τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα ἐνεκρίθη ὡς μόνη κατάλληλος ἡ ὑπὸ τοῦ πολυμαθοῦς διδασκάλου κ. Δημητρίου Μοσχίδου, γεγραμμένη κατὰ πρακτικωτάτην καὶ ὄλως νέαν μέθοδον, ἣτις ἐξέπληξε τοὺς κριτάς. Ὡς μανθάνομεν, ὁ κ. Μοσχίδης ἔχει συγγράψῃ καὶ Συντακτικὸν κατὰ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχῆ μέθοδον.

«Νυκτερὶς», εἶναι τὸ ὄνομα ἐβδομαδιαίας θεατρικῆς ἐφημερίδος, ἣς ὁ πρῶτος ἀριθμὸς ἐξεδόθη τὴν Κυριακὴν. Γράφεται πολὺ καλά, παρὰ συντακτῶν γνωριζόντων τὰ τοῦ θεάτρου καὶ τῶν παρασκηνίων.

Ἰπὸ τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Χρ. Χρηστοβασιλῆ, δαπάνῃ τῆς Ἐταιρείας τοῦ «Ἑλληνισμοῦ», ἐξεδόθη ὥραιον ἐπικολυρικὸν ποίημα, εἰς στίχους δεκαπεντασυλλάβους, ἐπιγραφόμενον «Ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλιάς» καὶ ἀφιερῶμενον «εἰς τὴν ἱερὰν σκιάν τοῦ τελευταίου αὐτο-

κράτορος τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου». Τὸ ποίημα τοῦ κ. Χρηστοβασιλῆ χάριν μείζονος διαδόσεως ἀναδημοσιεύομεν ὀλόκληρον.

Ἡ ἐν Πάτραις ἐκδομένη ἐβδομαδιαία ἐφημερίς «Νέος Αἰὼν» περιέχει ἐνδιαφέροντα φιλολογικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ἄρθρα.

Ἰπὸ τῆς Ἰταλίδος καλλιτέχνιδος Δεσποινίδος Τετάλδῃ δοθῆσεται προσεχῶς ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τοῦ κ. Τζανίδου, ἐν Κηφισσίᾳ, ἕκτακτος φθικὴ συναυλία.

Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐξελέγη παμψηφεί ὁ καὶ ἄλλοτε τοιοῦτος Ἰωακείμ Γ'. Δεβετσιάδης.

Ὁ κ. Θ. Π. Δηλιγιάννης ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν βορειοδυτικὴν Ἑλλάδα περιόδεας του

Ἡ Α. Υ'. ὁ πρίγκιψ Ἀργέας κατετάχθη ὡς ἀνθυπίαρχος εἰς τὸ Α'. ἰπικὸν Σύνταγμα. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἰπικῆ ἔδωκαν, πρὸς τιμὴν του, γεῦμα ἐν Κηφισσίᾳ.

Ἀφίκετο ὁ νέος πρεσβευτῆς τῆς Ρουμανίας κ. Δ. Γκίλιας.

Ὁ γνωστὸς τοῖς Ἀθηναίοις Σικελὸς τενόρος Ἰωσήφ Ἀνσέλμι παριστάνει ἤδη εἰς τὸ ἐν Κόβεν-Γκάρντεν τοῦ Λονδίνου Θέατρον, μετὰ τῶν ἐξόχων Ταμάνιο καὶ Βαλέρο (ἰσπανοῦ) καὶ ἄλλων δέκα ἀισήμων τενόρων, πάσης ἐθνικότητος. Ἡ ἀρίστη εἰκονογραφημένη ἐφημερίς «Σφαῖρα» τοῦ Λονδίνου δημοσιεύει τὴν εἰκόνα τοῦ κ. Ἀνσέλμι, μετὰ βιογραφικῶν σημειώσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὅτι «ὁ βασιλεὺς Γεώργιος τῆς Ἑλλάδος, τόσον εὐχαριστήθη ἀπὸ τὸ ἄσμα του ὡς «Τουρίδου» ἐν τῇ Καβαλλερία, ὥστε τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὴν Αὐλὴν καὶ τῷ ἔδωκε τιμητικὸν δίπλωμα. Ἐκ Παλέστρου ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀπέλθῃ εἰς Λονδίνον, ἔλαβε πολλὰ δῶρα». Ὡστε ὁ εἰκοσιετρετάτης τενόρος δὲν ἐθριάμβευσε μόνον εἰς Ἀθήνας.

Εἰς νεαρὸς δημοσιογράφος κατηγορεῖται, ὅτι ἐπλήρωσεν εἰς μονομαχίαν ἕνα συνάδελφόν του... τῆς αὐτῆς μ' ἐκεῖνον ἀξίας.

Ὁ πρόεδρος τῷ ἐξηγεῖ, ὅτι κατηγορεῖται διὰ τραῦμα προμελετημένον, ἐπενεχθῶν ἀνικανότητα πρὸς ἔργασιν.

«Α, κύριε πρόεδρε, διακόπτει ὁ κατηγορούμενος, συγγνώμη!... Διὰ τὸ τραῦμα, ὁμολογῶ, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ αἷτιος... ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνικανότητα πρὸς τὴν ἔργασιν... Ὁ παθὼν ἦτο ἀνέκαθεν ἀνίκανος.»

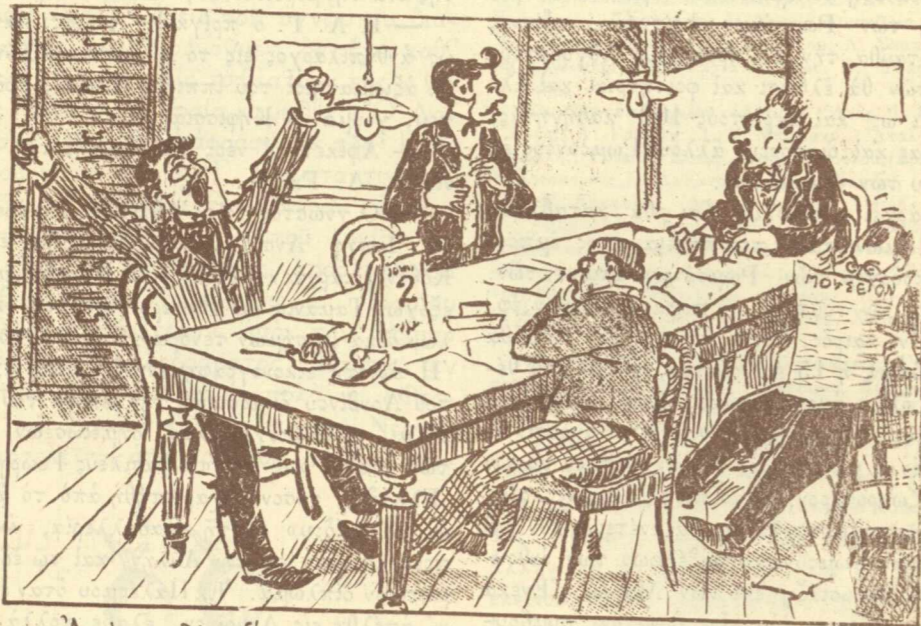
- Συνομιλία εἰς ἐργαστήριον γλύπτου: — Θεέ μου τί ὥραϊά γυναῖκα! — Εἶναι τελεία. — Μόνον ἡ ὄμιλία τῆς λείπει. — Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ εἶναι τελεία.

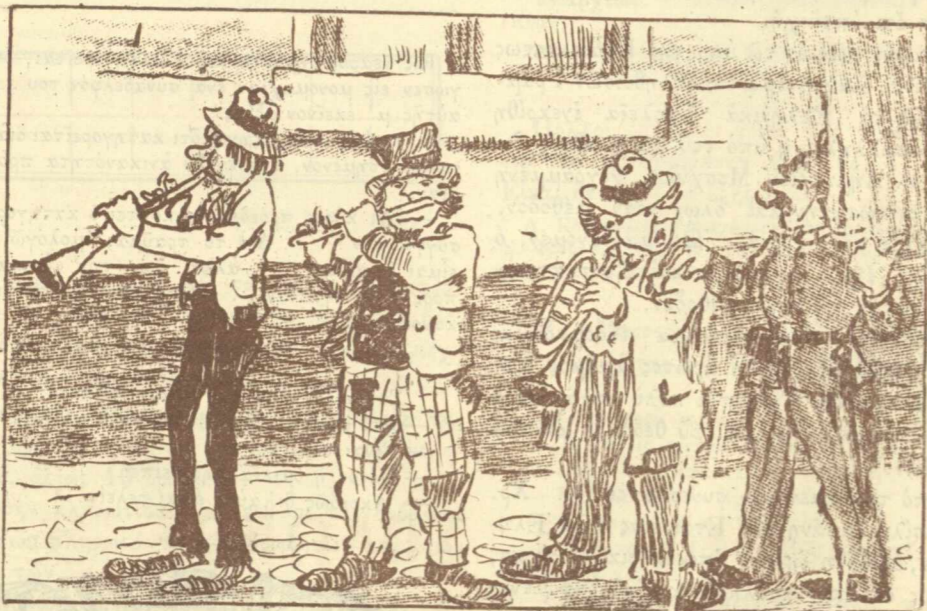
EN EΛΛAΔI 'Ετησ. Δρ. 15—'Εξάμην. Δρ. 8 EN AIGYΠTOY 'Ετησ. Γρ. Δ. 60 'Εξάμην. Γρ. Δ. 32
EN TΩ EΞΩTEP. « Φρ. X. 15— « Φρ. X. 8 EN PΩCΣIΔ « Ρούβλια 6 — « Ρούβλια 3 50

Αι συνδρομαί αρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΙΣ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ

— Άκόμη δύο ώραις πρέπει να μείνωμεν εδώ χωρίς δουλειά!...
'Ακου! παίζουν μουσική· αυτή θα μας ξυπνήση λίγο.

Ο ΚΛΗΤΗΡ.—'Ε! τοῦ λόγου σας! Γιά ταβέρνα τὸ πήρατε τὸ Υπουργεῖο;
Πάψετε γιατί ἐμποδίζετε τοὺς ὑπαλλήλους, ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Φ. Κ. Πόρον.—'Ελήθη· εὐχαριστοῦμεν.

Λεπτολόγον.—'Εχετε ἄδικον. 'Ο κ. Σ. Χ. ἀναφέρει εὐφύμως τὸν κ. Κ., ἄλλως, ἐκεῖνος προσέθηκε πολλὰς ἰδικὰς τοῦ πληροφορίας, ἄς ἐπὶ τόπου ἠρῶσθη. Δημ. Κρ.—Δημοσιεύομεν ἔργα ὑπὸ ψευδώνυμα καὶ συντετηγμένα ὀνόματα, ἀλλὰ πάντως πρέπει νὰ εἶναι γνωστὸν τὸ ὄνομά σας εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ μας.

'Ανυπομόνω.—'Ιδού, ἐπὶ τέλους, ἐκπληροῦται καὶ τὸ ὑμέτερον *pium desiderium*. Τὸ «Μουσεῖον» εἰκοσασέλιδον! 'Ημεῖς συνειθίζομεν νὰ ἐπιφέρωμεν εἰς τὸ «Μουσεῖον» διαρκῶς βελτιώσεις, χωρὶς νὰ τὰς διατυμπανίζωμεν προηγουμένως τὸ αὐτὸ ἐπράξαμεν καὶ διὰ τὸ ράφιμον καὶ κόψιμον τῶν φύλων τοῦ «Μουσεῖου», διὰ τὸ ὅποῖον ἐπιβαρυνόμεθα ἐπὶ πλεόν, χωρὶς νὰ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, μὲ 600 δραχμὰς ἐτησίως.

Συνδρομητῆ.—(Νέαν Ἰορκὴν). Τὸ ἐγράψαμεν καὶ ἄλλοτε. Εἰς τὰς πόλεις, ὅπου δὲν ἔχομεν ἀνταποκριτάς, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἄκόμη ὅπου ἔχομεν, ὅστις θέλει νὰ πληρώσῃ τὴν συνδρομὴν του, δύναται νὰ τὴν στείλῃ ἀπ' εὐθείας πρὸς ἡμᾶς. 'Ο εὐκολώτερος τρόπος εἶναι ὁ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς (*mandat postal*).

Ι. Χ. Μπ.—('Αρταν) Συνδρομὴ δὲν ἐλήθη ἔτι· παραδόξως δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς, ἀπὸ ἄλλα μέρη, μᾶς εἰδοποιοῦν, ὅτι ἀπέστειλαν χρήματα δι' ἐπιταγῆς, ἐνῶ ἡμεῖς ἐνταῦθα οὐδὲν ἐλάβομεν. Αὐτὰ εἶνε τὰ ὠραῖα ἀποτελέσματα τοῦ νέου ταχυδρομικοῦ νόμου. 'Ας ἐρωτήσῃ ὁ κ. Κ. εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἄς μᾶς γράψῃ.

Ω. Πάτρας.—Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Οὐδεμία παρετήγησις. Συμμερίζομεθα ὅσα γράφετε, ἀλλ' ἠδύνασθε καὶ προφορικῶς νὰ μᾶς τὰ εἴπητε· θὰ μᾶς ἐπροξενεῖτε οὕτω μείζονα εὐχαρίστησιν.

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΩΡΕΑΝ

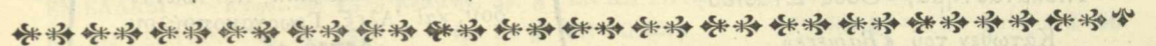
Γνωστὸν τοῖς πᾶσι τυγχάνει πόσον εἶνε ἀπαραίτητος ἀναγκαῖον εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας νὰ γνωρίζωμεν ξένην τινὰ γλῶσσαν καὶ μάλιστα τὴν Γαλλικὴν. 'Επίσης γνωστὸν εἶνε ὅτι, ἡ σπουδάζουσα νεολαία, καίτοι πολλοὺς καταβάλλει κόπους καὶ πολὺν θυσιάζει χρόνον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀποτυγχάνει τοῦ ποθομένου καὶ ἀπογοητευμένην παραιτεῖται ἔργου, ὅπερ θεωρεῖ τόσῳ δυσκατόρθωτον. Αἴτιον τούτου εἶνε ἡ ἔλλειψις καταλλήλου διδακτικοῦ βιβλίου, οὐ μόνον διὰ τὸν πολὺν κόσμον, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν γυμνασίων. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην, ἀπὸ πολλοῦ κατιδὼν, ἐπεδόθη εἰς τὴν συγγραφὴν τοιοῦτου, ὅπερ ἐκδίδω εἰς ἐβδομαδιαία φυλλάδια ὑπὸ τὸν τίτλον:

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Τὸ σύστημά μου δὲν εἶνε ἀντιγραφή τῶν γνωστῶν μεθόδων καὶ ἔτι ὀλιγώτερον τῆς τοῦ XAVIER DE ROUGE. Εἶνε σύστημα προσωρισμένον

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

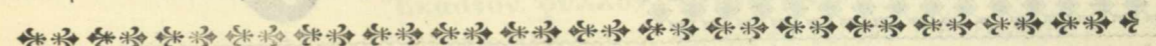
Εἶνε ἀποτέλεσμα εἰκοσιπενταετοῦ πείρας καὶ

Θέλετε δύναμιν καὶ ὑγείαν; — Πίνετε

ΟΙΝΟΥΣ ΙΩ. ΣΟΛΩΝΟΣ

Κεντρικὸν Κατάστημα, Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀρ. 100. Ἀπάναντι τοῦ Ἰγπογείου Σιδηροδρόμου.

πενταετοῦς συνεχοῦς ἐργασίας· δὲν ἠρέσθη δὲ μόνον νὰ συγγράψω αὐτό, ἀλλ' ἀφιέρωσα καὶ τρία ὀλόκληρα ἔτη ὅπως τὸ ἐφαρμόσω καὶ τελειοποιήσω, παρέχων τοῖς μαθηταῖς μου πρὸς μελέτην αὐτὰ ταῦτα τὰ χειρογράφα μου.

Δὲν ἐπαγγέλλομαι δι' αὐτοῦ νὰ διδάξω τὴν Γαλλικὴν ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ἢ ὀλίγων μαθημάτων· τὰ ἄγαθὰ καὶ ὀποιοῦντα· δι' αὐτὸν τὸν λόγον προετίμησα τὴν κατὰ ἐβδομαδιαία φυλλάδια ἔκδοσιν, ὅπως δύνωνται οἱ μαθηταί μου νὰ παρακολουθῶσι τὴν διδασκαλίαν καὶ βαθμηδὸν τελειοποιῶνται παραβάλλοντες τὴν ἐργασίαν, ἣν τοῖς ζητεῖ ἕκαστον φυλλάδιον πρὸς τὰς ἐν τῷ ἀμέσῳ ἐπομένῳ φυλλάδιῳ διδομένας διορθώσεις. Οὕτω μετὰ πάροdon χρονικοῦ διαστήματος, οὐχὶ ἐλάττωτος τοῦ ἔτους, πᾶς θέλων νὰ ἐργασθῇ σοβαρῶς εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Γαλλικῆς γλώσσης θὰ δύναται, θυσιάζων ὀλίγον χρόνον καθ' ἑκάστην, νὰ ὁμιλῇ, νὰ γράφῃ γαλλιστὶ καὶ νὰ ἐννοῇ εὐχερῶς πάντας τοὺς Γάλλους συγγραφεῖς.

Δὲν πρόκειται περὶ χρηματολογίας οὐδὲ περὶ ἐργασίας κατὰ παραγγελίαν ἐκδοτικοῦ τινος καταστήματος, ἀλλὰ περὶ ἔργου σοβαροῦ καὶ εὐσυνειδήτου, μέλλοντος νὰ καταρρίψῃ πάσας τὰς μέχρι τοῦδε μεθόδους καὶ πάντα τὰ ξενικὰ συστήματα.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Εἶνε ἀληθὲς· εὐεργέτιμα διὰ τοὺς γονεῖς διότι δύναται οὗτοι ἔστω καὶ ἐλαχίστας γνώσεις ἂν ἔχωσι τῆς γλώσσης ταύτης, νὰ χρησιμεύωσιν ὡς διδάσκαλοι εἰς τὰ τέκνα των καὶ ἰδῶσιν ἐφαρμοζόμενον τὸ λόγιον· ὁ διδάσκων διδάσκειται· δὲν εἶνε δὲ προσωρισμένον μόνον διὰ τοὺς ἐντελῶς ἀγνοοῦντας τὴν γλῶσσαν ταύτην, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς, καὶ τοὺς φρονούντας ἀκόμη, ὅτι γινώσκουν καλῶς τὴν Γαλλικὴν, ἀναπληροῖ δὲ πᾶν ἄλλο διδακτικὸν βιβλίον καὶ λογιζομαι εὐτυχῆς ὅτι δύναμαι σήμερον νὰ προσφέρω εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ φίλους μου, οἵτινες ἐπὶ τσαῦτα ἔτη μὲ εἶδον νυχθημερόν ἐργαζόμενον, σὺν αὐτοῖς δὲ εἰς τὸ Πανελλήνιον τὸν

ΑΛΗΘΗ ΘΗΣΑΥΡΟΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩCΣΣΗΣ

"Ὅστις λύει τὸ μέχρι τοῦδε ἄλυτον πρόβλημα ΠΩΣ ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΕΚΜΑΘΗ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ANEY ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ.

Πρὸς πάντας καὶ πάδας

'Επειδὴ ἄθροαί μοι ἔρχονται ἀπανταχόθεν αἱ αἰτήσεις πρὸ ἐγγραφῆν συνδρομητῶν εἰς τὸν ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ, τοῦθ' ὅπερ ἐγγυᾶται τὴν εὐδόσιν τοῦ ἔργου, δηλῶ εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐκμάθωσι τὴν γαλλικὴν ὅτι διὰ πολλοὺς λόγους καὶ διότι ταιαῦτα σοβαρὰ συγγράμματα δὲν πρέπει νὰ πωλῶνται εἰς τὰς ὁδοὺς, τὰ φυλλάδια πέμπονται μόνον εἰς τοὺς διὰ ταχυδρ. δελταρίου ἀποτεινομένους πρὸς ἐμέ.

'Η συνδρομὴ τοῦ ὅλου ἔργου, ἣν ἐλπίζω νὰ δυνηθῶ νὰ ἐλαττώσω ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν τὸ ἐπιτρέψῃ, εἶναι δραχ. 15 πληρωτέαι εἰς 3 ἢ 5 δόσεις, διὰ δὲ τοὺς κ.κ. ἀξιωματικοὺς 12.

Οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ὑπέχει ὁ θέλων νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ 5 πρῶτα φυλλάδια.

Ἰωσήφ Λαγκάδης

Καθηγ. τῆς Γαλλ. τοῦ ἐν Πειραιεῖ γυμνασίου.

Ὁ ἰατρός Χ. ἔδωκεν εἰς τὴν μικρὰν ἀνεψιάν του Ἐλενίτσαν ἓνα λουκούμι.

Οἱ ἄλλοι δύο ἀδελφοὶ τῆς, μεγαλειτέροι αὐτῆς· κατὰ 1-2 ἔτη, ὤρμησαν νὰ τῆς τὸ πάρουν. Ὡς ἐκ τούτου καὶ μάχη συνήφθη μεταξύ τῶν τριῶν ἀδελφῶν.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσέρχεται ἡ μήτηρ των:

— Ἔ! παιδιὰ, λέγει· τί ἄ τ α ξ ἰ α εἶν' αὐτῆ;

Καὶ ὁ ἰατρός, ὅστις εἶναι δυνατώτερος εἰς τὰ καλαμπούρια, παρὰ εἰς τὰ Γαλλικά:

— Ἄ τ α ξ ἰ λουκουμιτρεῖς! (Ataxie locomotrice).

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΛΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἰδρυθὲν ἐν ἔτει 1890

Ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 180 καὶ 182.

Ἐκτυποῦνται: ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων, ἐπισκεπτῆρια καλλιτεχνικά καὶ λοιπὰ με διάφορα χρώματα. Χαράσσονται φραγίδες παντὸς εἶδους.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΦΑΚΕΛΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ

Ἀποθήκη σαπῶνων Ἀγγλικῶν καὶ Γαλλικῶν. Μελάνια ἀγγλικά.

Αἱ ἐξ Ἀγγλίας ἀφιγθεῖσαι ὀρειχάλκινοι γωνία καὶ προφυλακτῆρες, τῶν λογιστικῶν βιβλίων εἶνε ἡ μόνη Ἀμερικανικωτάτη ἐφεύρεσις, ἣτις κατῴρωσε νὰ τηρῆ τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ βιβλία, πάντοτε καινουργῆ καὶ στερεώτατα, συνάμα δὲ προσδίδει εἰς αὐτὰ μεγαλοπρέπειαν, καὶ ὠραιότητα τήσῃ, ὅσην οὐδεὶς δύναται νὰ φαντασθῆ, ἐκτὸς μόνον ὅταν τὴν ἰδῆ εἰς τὰ βιβλία του.

Ἐκτελοῦνται παραγγελίαι βιβλίων με ἐπικεφαλίδας μετὰ γούστου καὶ στερεότητος, ἀπαραμίλλου.

Πωλοῦνται τελειοτάτου συστήματος γραφομηχαναί.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΔΑΡΙΔΩΣΗ ΚΑΙ ΤΡΙΠΟΛΕΙ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ—ΑΙΟΛΟΥ 180 ΚΑΙ 182

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 229

Ι. ΚΟΚΚΙΝΩΤΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΙΧΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Ὀδὸς Σωκράτους 29α

Δέχεται 8—11 π. μ. καὶ 1—4 μ. μ.

Χ. ΠΥΡΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΠΝΑ ΚΑΙ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ
ΓΕΝΤΣΕ, ΞΑΝΘΗΣ, ΚΑΒΑΛΛΑΣ

Γνήσια

Ἰποκατάστημα, Ὀδὸς Σταδίου

Κάτωθεν τοῦ «Βαριετέ».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΕΒΑΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

55. Ὀδὸς Σπενσιέπου, ἀριθ. 55.

ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ

Α. Γ. ΜΑΥΡΟΥΚΑΚΗ
ΙΑΤΡΟΥ

13—Ὀδὸς Βερανζέρου—13

(πλησίον τῆς πλατείας Κάνιγγος)

Ἐγκαταστήσας ὁ κ. Μαυρουκάκης πρὸ τιῶν ἡμερῶν ἠλεκτρικὰ μηχανήματα τελειοτάτου καὶ νεωτάτου συστήματος, ἐφαρμόζει, οἰαδήποτε καὶ ἀνῆ ἡ ἀτμοσφαιρική κατάστασις, τὰ στατικά ἠλεκτρικὰ λουτρά, τὴν ἠλεκτρικὴν βρογχὴν, τὸ στατικὸν φύσημα, τὰς στατικάς ἐπιτριβὰς καὶ τοὺς σπινθῆρας, ἅτινα πάντα ἀποτελεσματικώτατα κατεδείχθησαν, οὐ μόνον κατὰ παθῶν τῶν νευρικῶν παθήσεων, ἀλλὰ καὶ κατὰ διαφόρων ἄλλων νόσων, οἷον τοῦ ἐκζέματος, τῶν ἀτόνων ἐλκῶν, τῆς ἐξ οἰαδῆποτε αἰτίας τριχοπτώσεως, τῶν ἐπιμονωτάτων αὐπνιῶν, τῶν ἀτροφῶν, τῶν ὄνειρώξεων, τῆς ἀνικανότητος, τῶν ρυτίδων τοῦ προσώπου κλπ.

Ἐτι δ' ἐφαρμόζει τὸ ἐπαγωγίμιον ρεῦμα, τὸ ἀλάνθαστον κατὰ τῶν ἀνευρισμῶν τοῦ στομάχου καὶ καθ' ὅλου πάντα τὰ εἶδη τοῦ ἠλεκτρισμοῦ (γαλβανισμός, φαραδισμός κλπ.)

Πρὸς δὲ τῇ ἠλεκτροθεραπείᾳ, ἐφαρμόζονται καὶ ἅπασαι αἱ νεώταται θεραπευτικαὶ μέθοδοι (ὄρθοθεραπεία, ὑπνωτισμός κλπ.)

Ὁραὶ ἐπισκέψεων

8—9 1)2 π. μ., 3 1)2—7 μ. μ.

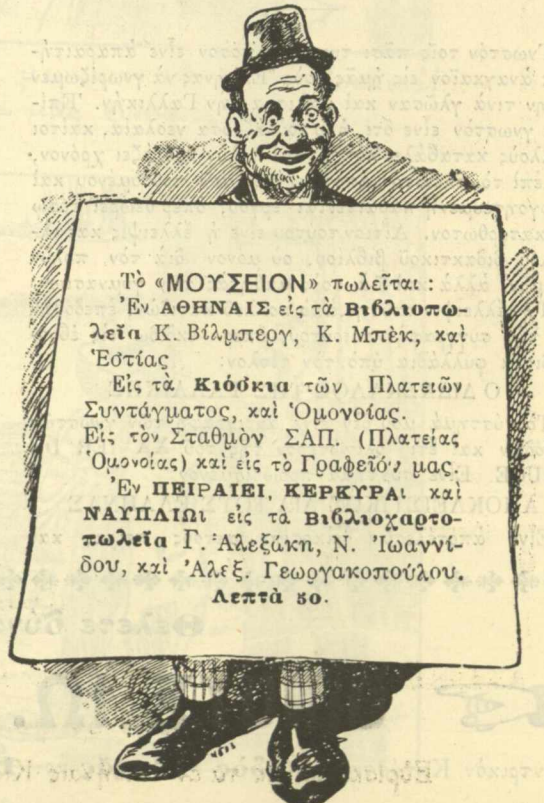
Υ. Γ. Ἐντὸς μικροῦ γενήσεται ἐγκατάστασις φαραδικῶν λουτρῶν καὶ φαραδικῆς ἐδρας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΤΣΟΧΩΝ

ΤΟ "ΛΟΝΔΙΝΟΝ,"

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΚΑΙ ΜΙΑΤΙΑΔΟΣ

Νεωτερισμός, —στερεότης, —εὐθημία.

Τὸ «ΜΟΥΣΕΙΟΝ» πωλεῖται:

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα Κ. Βίλμπεργ, Κ. Μπέκ, καὶ Ἐστίας

Εἰς τὰ κινδύκια τῶν Πλατειῶν Συντάγματος, καὶ Ὁμονοίας.

Εἰς τὸν Σταθμὸν ΣΑΠ. (Πλατείας Ὁμονοίας) καὶ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

Ἐν ΠΕΙΡΑΙΕΙ, ΚΕΡΚΥΡΑ, καὶ ΝΑΥΠΑΓΙΩ εἰς τὰ βιβλιοχαρτοπωλεῖα Γ. Ἀλεξάκη, Ν. Ἰωαννίδου, καὶ Ἀλεξ. Γεωργακοπούλου.

Λεπτὰ 50.

Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ